ТРАВЕНЬ
1973
Київ

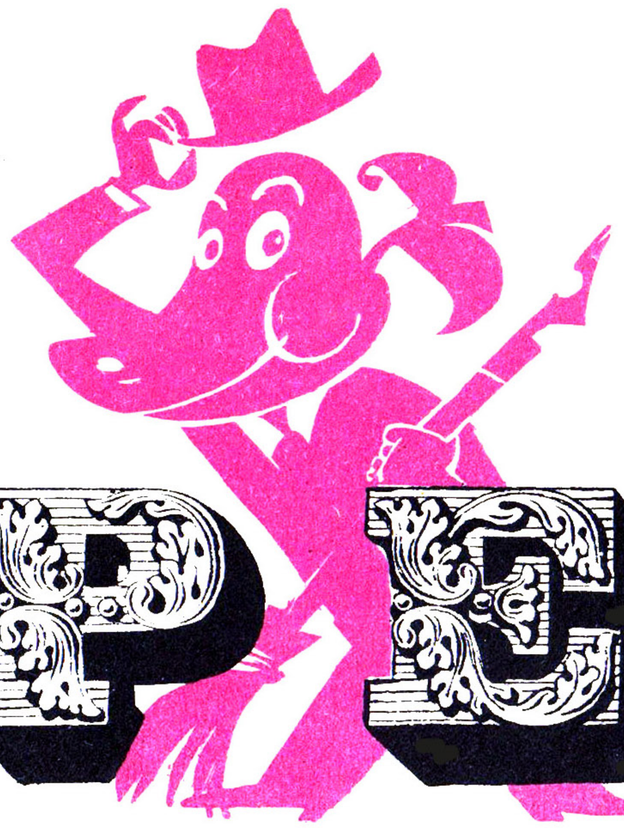

Рік видання 47-й
№ 10 (908)
Ціна номера 12 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

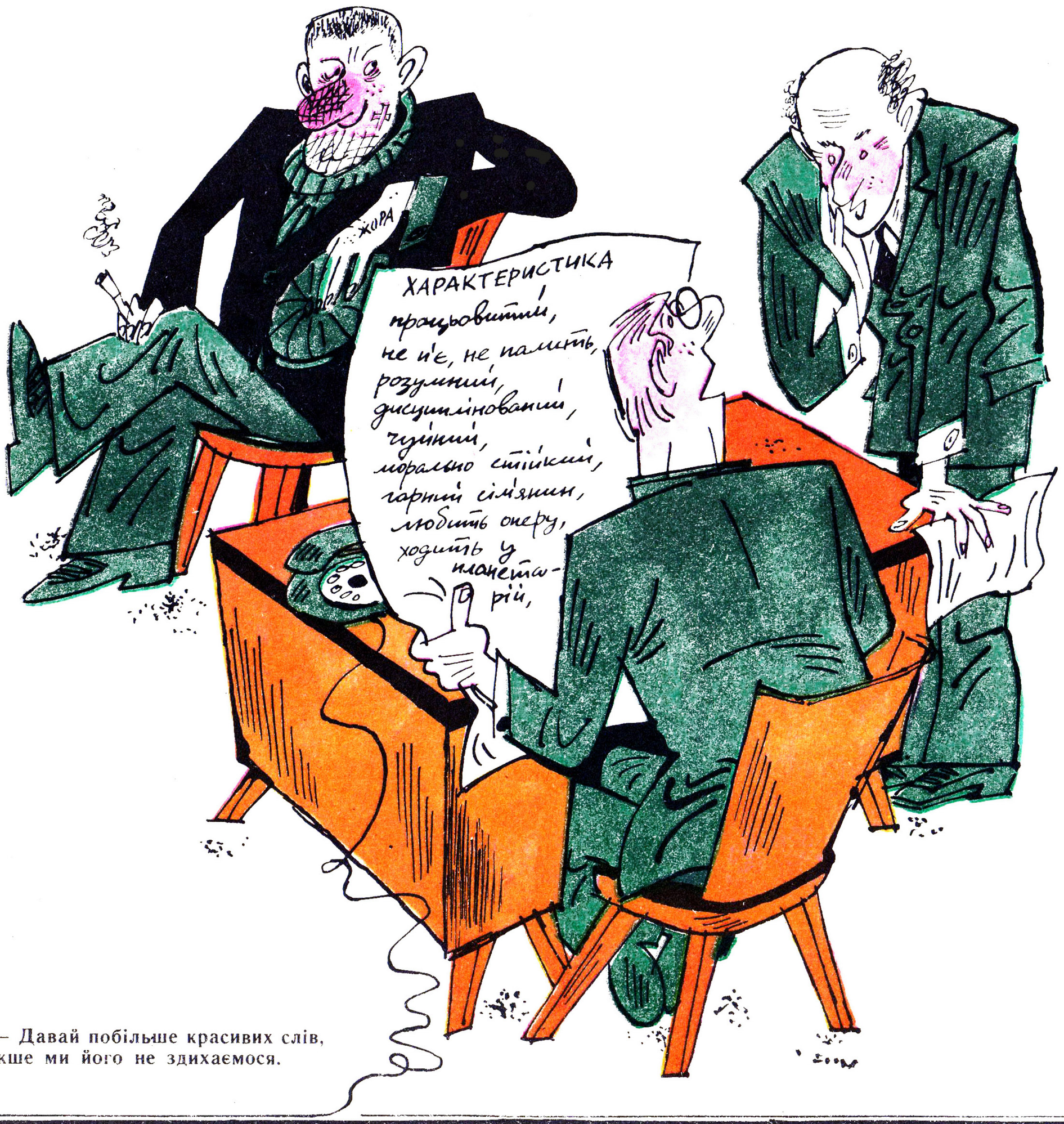

— Давай побільше красивих слів, інакше ми його не здихаємося.

Головне — це причина!

Коли господарів 1-ї, 2-ї та 3-ї квартир новоспорудженого будинку № 2/7 по бульвару Давидова запитують про життя, вони незмінно відповідають:

— Як у пісні!

Не поспішайте з оптимістичними висновками. Спершу уточніть, про яку пісню йдеться. І вам відкажуть:

«І шумить, і гуде»...

І справді, шумить і гуде, не вгаваючи. Вдень і вночі протягом уже двох років!

Як тільки починається опалювальний сезон — так і починається. А заодно починаються у пожильців мігрені й нічні кошмари, а пожильці починають писати скарги й ходити з ними в будинкоуправління та у Дарницький райвиконком...

Що потрібно для успішної ліквідації будь-якого неприємного явища, у даному разі шуму? Щонайперше — установити його причину. Отож спеціально призначена експертиза установила: шумить і гуде у підвалі, де розташована бойлерна. А точніше — шумлять і гудуть насоси водяного опалення, які будівельники змонтували, відступивши від проекту, не вживши заходів для поглинання вібрації в тих насосах.

Висновок експертизи хутенько було переправлено начальникові будівельного управління № 21 т. Мельникову: будьте ласкаві, мовляв, ліквідуйте допущений вами брак! Потім цей висновок потрапив таким же чином на стіл керуючого трестом «Київміськбуд-5» т. Даниленка, а ще трохи згодом — у кабінет самого начальника «Головкиївміськбуду» т. Огаркова...

Нарешті будівельники відгукнулися — культурно відписали дарничанам, що монтаж насосів у згаданому будинку зроблено у повній відповідності з проектом і що для ліквідації шуму тепер потрібна додаткова документація, якої у них, будівельників, на жаль, немає.

Райвиконком призначає нову експертизу, і та авторитетно підтверджує: ні, таки є відхилення від проекту! Після довгих роздумів, котрі тривали майже рік, начальник будівельного управління т. Мельников знову не менш авторитетно відкинув це твердження: ні, таки не було відхилень!

Ця принципова ділова суперечка триває й досі. Триває й шум у квартирах по бульвару Давидова, № 2/7. Але то вже, знаєте, не так страшно! Адже ні дарницькі районні організації, ні будівельники часу даремно не марнують, а ретельно й серйозно докопуються до причин того шуму. А встановити причину, самі розумієте, — це головне!

Г. ЛОЗКО.

м. Київ.

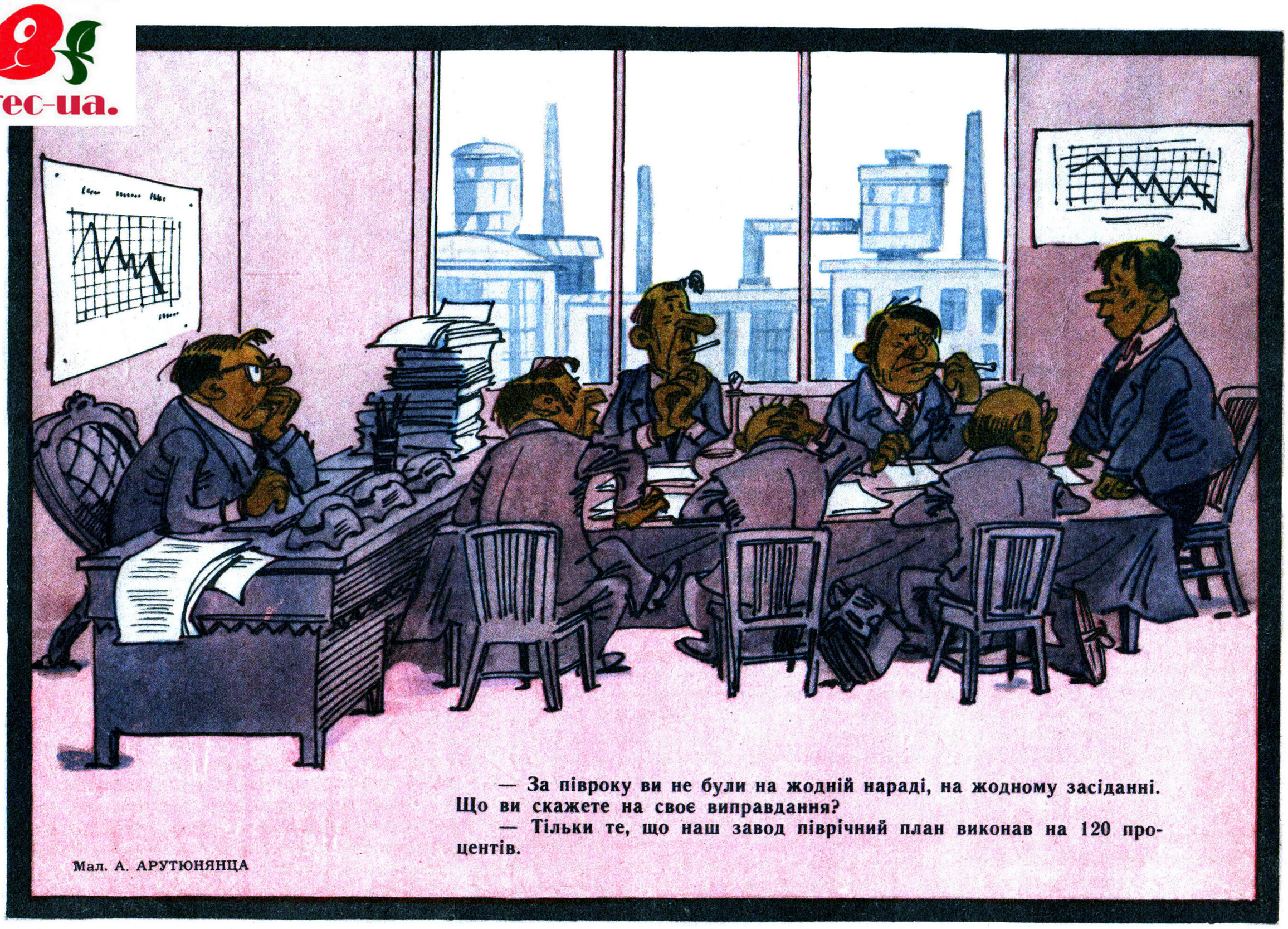

— За півроку ви не були на жодній нараді, на жодному засіданні. Що ви скажете на своє виправдання?

— Тільки те, що наш завод піврічний план виконав на 120 процентів.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Де, що, коли не відбулося...

...ВЕЧЕРЯ у колгоспника з села Менделеївки Нікопольського району на Дніпропетровщині. Бо колгоспник був того дня в поганій спортивній формі: не міг подолати відстані у 70 кілометрів, що відділяє його од магазину. Правда, є магазин і ближче — у самому селі. Тільки його чомусь після останньої ревізії на невизначений час зачинив директор робкоопу «Перемога» т. Воробйов.

...РАДІОПЕРЕДАЧА у хаті мешканця села Новий Мартинів Галицького району Івано-Франківської області П. Романова. Уже рік, як його радіоприймач «Даугава» стоїть у майстерні і мовчить. Зате красномовно говорять майстри з Бурштинського побутового комбінату: «Прийде час — відремонтуємо».

... ГОЛОСНЕ ЧИТАННЯ у сім'ї М. Винника з села Стебник Дрогобицького району Львівської області. Бо журнали, які він передплатив, ніяк не надійдуть з місцевого відділення зв'язку — дорогою губляться.

...БАННИЙ ДЕНЬ у колгоспі «Зоря комунізму» Криничанського району на Дніпропетровщині. Вже другий рік голова колгоспу т. П'яника переносить його на той щасливий час, коли колгоспну баню нарешті відремонтують.

Хто за ким бігати має

Якось один мій знайомий...

Ні, не буду так починати фейлетон! Бо коли мова заходить про «одного мого знайомого», то читач, вихований на кращих традиціях наших естрадних конферансьє, насторожується і чекає дотепної репризи чи анекдоту. Я ж маю намір розповісти зовсім не анекдот. І щоб ви у цьому не сумнівалися, говоритиму про те, що сталося не з моїм, а з одним в а ш и м знайомим, ба, навіть із вами самими.

Отож один ваш знайомий своєчасно передплатив улюблену газету. Та розпочався новий рік, а улюблена не надходить. Тоді він пішов у поштове відділення і все як є розповів. А там пояснили, що в них нема картки на його газету, отож він має звернутися до відділення «Союздруку». Подзвонив у «Союздрук», а звідти розтлумачили, що йому слід особисто з'явитися в таку-то кімнату і там розберуться, а по телефону, мовляв, таких серйозних справ ніхто не вирішує. Ваш знайомий, звісно, почав гарячкувати, пояснювати, що начальник не відпускає його з роботи, бо не вірить, ніби-то за своєю ж газетою, чесно й своєчасно оплаченою, треба ще кудись бігати в робочий час.

Ну, чим уже воно там скінчилося — чи таки пішов ваш знайомий у названу кімнату, чи зумів по телефону правди докричатися,— у даному разі не має для нас принципового значення. Звернемо лише увагу ось на що: наплутав хтось із працівників «Союздруку», а бігати має передплатник.

Запам'ятайте це і біжіть далі.

Прибігли, значить, ви чи ваш знайомий до приймального пункту хімчистки, щоб одержати костюм. У зазначений день. Як у квитанції вказано. Але костюма вам не дали. Приходили ще двічі і одержали костюм аж за тиждень. Приймальниця, не дуже ніяковіючи, пояснила: нема, мовляв, чого скиглити, нічого страшного не скоїлося, просто костюм помилково відправили на інший пункт.

Що кажете? Ні з вами, ні з вашим знайомим на пункті хімчистки такого ніколи не траплялось? З вами, кажете, таке сталося на приймальному пункті пральні, а з вашим знайомим — на приймальному пункті ремонту взуття? Даруйте за помилку!

Але в даному разі хотілося б знову ж таки звернути вашу увагу на таку деталь: наплутав хтось із працівників хімчистки (пробачте... пральні чи фабрики ремонту взуття), а бігати має клієнт.

Тепер можете бігти далі.

Що, втомилися? Хочете перепочити? Будь ласка! А я вам тим часом розповім цікаву бувальщину. В одному невеликому місті до суду викликали громадянина (позаяк він богу душу винен, то назовемо його, як це у подібних випадках робиться, громадянином Н.). Суддя поцікавився, чи він є саме такий-то. Той підтвердив: справді, він — Н., але ім'я в нього — інше. Та суддя зауважив, що це вже нюанси, і тут же власноручно виправив у документах справи ім'я, а ошелешеному громадянинові Н. розповів, що він злісний аліментник. Відтак, незважаючи на всі заперечення громадянина Н., оформив рішення. І з безневинної людини почали стягувати аліменти. За якийсь час Н., зрозуміло, добився правди, необгрунтоване рішення було скасовано. Але стягнутих грошей йому не повернули. Сказали: треба почекати, доки знайдуть однофамільця — справжнього аліментника.

Отож ізнову кортить звернути вашу увагу на таку детальку: наплутав суддя, а бігати й чекати на свої гроші має громадянин Н.

Тим часом, коли ви вже відпочили, біжіть далі.

Прибігли ви, значить, на прийом до завідуючого комунгоспом. У прийомний день, звичайно. А завідуючий саме поїхав, скажімо, показувати гостеві з центру меню місцевого ресторану. Ну, секретарка, звісно, про це не говорить, а пояснює, що ви сьогодні даремно прийшли, бо завідуючого терміново викликали — і вона багатозначно тицяє пальцем у стелю. І ви чи ваш знайомий змушені — а що робити? — іти на прийом удруге, а то й утретє.

Отож хотілося б іще раз звернути вашу увагу на таку подробицю: забув про прийом завідуючий, а бігати змушені ви.

Прочитавши усе це, дехто може зауважити: де Крим, де Рим, а де попова груша?! Де передплата на газети, а де аліментник?! Де хімчистка, а де прийомні дні?! Різні ж речі.

Так, згоден, різні. Але об'єднує їх саме те, на що ми весь час настирливо звертали вашу увагу: накоїть один, а терпить чомусь зовсім інший. Погодьтесь, що тут прорізується якась явна логічна невідповідність.

Нагадав же я про ці речі тому, що в мене склалося враження, що придумав дуже простий спосіб покінчити з цією невідповідністю. Загально це можна сформулювати так: бігати має той, хто наплутав.

А конкретно воно уявляється в такий спосіб. Повідомили ви на пошту, що не одержуєте газети, передплаченої там-то за квитанцією номер такий-то. І все. А там уже нехай розшукують того, хто наплутав, і нехай той сам усе й розплутує. Якщо вам не видали вчасно костюма з хімчистки, то ви маєте лише повідомити, коли буваєте вдома, і працівник, винний у порушенні строків, мусить у ці години сам розшукати вас і доставити костюм на квартиру. І гроші громадянинові Н. мав би повернути з власної кишені суддя, який припустився плутанини, а сам хай би почекав, поки розшукають справжнього аліментника. І завідуючий комунгоспом, який завчасно не попередив трудящих, що прийом з якихось причин зривається, повинен тепер обійти по квартирах усіх тих, хто згайнував через нього час, та дізнатися, чого вони, власне, хотіли.

Скажете, що все це мрія? Можливо. Але додам: не надто фантастична. І якби ця пропозиція була прийнята за основу, то, запевняю вас: кількість усіляких помилок та непорозумінь була б зведена до мінімуму.

Одне слово, була б, як то кажуть, повна відповідність.

Овсій КРУКОВЕЦЬ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Летімо далі, бо тут, мабуть, ще років десять ясла будуватимуть!

Телеграфне агентство Перця

ТЕЛЕМАНДРІВКА ТРИВАЄ

ВІННИЦЬКА область. (Кор. ТАП). Захоплюючу подорож за маршрутом село Багринівці — райцентр Літин — Вінниця — Літин — Багринівці здійснив громадянин Городник В. М., намагаючись замінити несправний телевізор «Весна-5», придбаний у багринівському культмазі ще в листопаді 1971 року. Не виключено, що гр. Городник невдовзі побуває і у Дніпропетровську, куди торік восени нарешті відправили його телевізор для обміну на радіозаводі.

Воістину, телебачення — могутній засіб розширення світогляду.

НОВЕ У САМООБСЛУГОВУВАННІ

Наш харківський кореспондент передає. Нову форму самообслуговування клієнтів запровадили в життя працівники Чугуївської виробничої контори по експлуатації газового господарства. Беручи гроші за установку газових плит і доставку балонів, вони нічого не установлюють і не доставляють. Клієнтам після багатьох місяців чекання нічого не лишається, як робити усе це самим. У такий спосіб, наприклад, працівники контори обслужили уже колгосп імені Мічуріна Вовчанського району.

ПОКИ ПРИЙДЕ МАЙСТЕР

Наш дніпропетровський кореспондент телефонує з м. Павлограда. Двадцяту пару шкарпеток зв'язала місцева жителька Л. (жителька боїться настирливих замовників, тому просила не називати себе). Кожна пара — хоч на виставку!

— З того дня, — сказала Л., — як я викликала майстра з Павлоградського телеательє (а було це більше року тому), усі дні і вечори я проводжу зі спицями для в'язання — боюся хоч на хвилину з дому вийти, щоб не прогавити майстра.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Без слів.

ШАПКА

ГУМОРЕСКА

Почувши, що його викликає сам директор, інженер Кицький машинально потягнувся до графина з водою: «От тобі й на, — подумав. — І до мене черга дійшла».

Сидір Гаврилович зустрів Кицького широкою усмішкою і міцним потиском руки.

— Сідайте, сідайте, голубчику, — обняв за плечі. — Розповідайте, як живеться, як працюється?

— Та...— зам'явся інженер, — помаленьку...

— Ну, ну, не прибіднюйтеся, — гуготів розкотистим басом Сидір Гаврилович. — Чув про вас: беручкий, заповзятливий, діло знаєте. Отож і вирішили доручити вам самостійну ділянку роботи. Цехом керувати зможете? Ливарно-механічним?

— Вам зверху видніше, — віддано подивився в очі Сидору Гавриловичу. І подумав: «Нарешті й мене помітили. Нарешті оцінили мої старання».

— От і прекрасно, — підвівся той із-за столу, — досвід роботи маєте — то так тижнів через два вирішимо. Перед тим ще зайдете до мене...

Твердим кроком уже не рядового інженера Кицький вийшов у коридор, зняв з вішалки свою потерту кролячу шапку і... закляк. «Який жах! — ніби шпигонуло його. — Керувати у такій шапці? Та хто мене там сприйме всерйоз? Засміють».

Затиснувши шапку під пахвою і боязко озираючись, вискочив Кицький на вулицю і надів її аж за воротами.

Увечері питання обговорювалося на сімейній раді.

— Ти поглянь, — гарячкував Кицький, — скільки людей у тих шапках ходить. Навіть шмаркачі... А я — начальник цеху... Хто мене поважатиме? Хто буде зі мною рахуватися?

Дружина і теща заспокоювали господаря, доводили, що справа не в шапці, а в тому, що під нею, але він і слухати не хотів.

Добрий тиждень Кицький провів у пошуках. Тікав з роботи. Шастав на товчку. Побував майже в усіх забігайлівках міста. Пропив майже два оклади. Зате шапку таки знайшов. Новеньку ондатрову шапку, таку, як у Сидора Гавриловича.

Тепер із почуттям власної гідності він з'явився на черговий прийом до директора.

На диво, той зустрів Кицького холоднувато:

— Бачите, вимушений вас засмутити. Радились ми тут. Кажуть, ви у робочий час по забігайлівках...

Кицький стояв, опустивши очі. Серце його краялося від розпуки. А руки конвульсійно м'яли новеньку ондатрову шапку.

Сергій МЕЛЬНИЧУК.

м. Рівне.

КОЛЮЧКИ

Тхнуло по всій конторі: сушив... підмочену репутацію.

—

Про смаки не сперечаються. Тому так багато... несмачних страв.

—

«Та на тобі ж лиця немає!» — сказали безликому.

Мальовані красуні колись траплялися рідко. Тепер рідко трапляються немальовані.

—

Озвався голос совісті, але... в свинячий голос.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

м. Київ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Якось Бойко С. Н., ще будучи головою Шилівської сільради Зіньківського району Полтавської області, вирішив провітритись. Власне, йому треба було провітритись, бо щось дуже канудило.

Отож, сівши на мотоцикл, Бойко вихором полетів на шлях. Ясна річ, незважаючи ні на які правила руху. А тут зовсім недоречно підвернувся зоотехнік місцевого колгоспу Лисак В. О. Ну, голова його — торк мотоциклом. А зоотехнік шкереберть... і опинився в лікарні. З серйозною травмою.

Про це розповідалося в листі до редакції «Перця».

Заступник голови Зіньківського райвиконкому т. Гупало повідомив, що за грубі порушення правил дорожнього руху Бойка С. Н. з посади голови сільради знято.

Мал. Й. КОГАНА

Фарфоровий завод, фабрика «Вторсировини» та сирзавод у м. Полонному Хмельницької області систематично запаскуджують річки Хоморець і Хомору отруйними стічними водами.

— Чесне піонерське — це наша корова. То вона забрела до річки води напитися...

Позбавте нас цього сюжету...

Історичні факти свідчать, що на всіх етапах баня в культурному житті людини відігравала не останню роль.

Наприклад, добре відомо, що Архімед відкрив свій знаменитий закон саме у комунальній бані міста Сіракуз.

Пізніше, в стародавньому Римі, поети збиралися в бані, щоб почитати і обговорити свої нові твори.

Фізичні закони у наш час відкриваються в науково-дослідних інститутах, а вірші читаються на вечорах поезії та в кафе «Еней».

До бані ж висуваються значно скромніші вимоги. Їй відведено суто утилітарну роль: прийшов, помився, попарився та й іди собі здоровий і чистий.

Правда, просто? На перший погляд, простіше не придумати, але листи з редакційної пошти свідчать, що часом цю простоту можна надзвичайно ускладнити. Коментарі залишимо на потім, а зараз перейдемо одразу до ілюстрацій.

У місті Торезі (Донецька область) міська баня, як свідчить лист т. Кравченка В. З., не просто бажає кращого, вона бажає — вірніше, бажають ті, хто мав необережність зайти сюди помитися,— щоб холодна вода була холодною, а гаряча — гарячою. Щоб холодна не «отоварювалась» гарячою і навпаки, як тут часто буває. Бо дуже холодною змивати з себе мило неприємно, а дуже гарячою — небезпечно.

У Садгорі (під самісіньким боком обласного центру Чернівців) закрили баню на ремонт. Надійно закрили. Так закрили, що півроку відкритися вона не може. А до іншої, найближчої бані — вісім кілометрів. Поки доберешся — так запаришся, що й паритися охота відпаде.

А от у Куп'янській комунальній бані (Харківщина) і в наші дні можна відкривати деякі фізичні закони. Особливо коли йдеться про наднизькі температури. До абсолютного нуля діло ще не доходить, але навіть «моржі», любителі зимового купання, почуватимуть себе в цій бані незатишно, бо славиться вона ще й протягами.

У Черкасах, на розі вулиць Шевченка та Піонерської стоїть баня — рідна сестра куп'янської. Вже сам її зовнішній вигляд — якийсь холодний і брудний — викликає дрижаки, не говорячи вже про те, що коли заходиш всередину, починаєш цокотіти зубами, наче опинився в Антарктиці.

Громадськість райцентру Локачі Волинської області не багато й просить: «...от коли б,— пишуть вони до редакції,— до тих двох кранів, що ледве крутяться в нашій бані, та ще кілька справних, можна було б уже й митися з гріхом пополам».

Шановні мешканці Локачів! І раді б вам допомогти, та обмежений штат редакції і відсутність у цьому штаті посади слюсаря-водопровідника не дають нам змоги допомогти вам особисто. Так що давайте разом натиснемо на комунгоспівців. Може, закапає і з решти кранів.

Ми спеціально почали цей огляд із листів про бані міські. Це щоб заспокоїти сільського мешканця. Щоб він не кивав на місто — мовляв, там бані, ванни та басейни, а в нас у селі взагалі бані путньої немає.

Ні, дорогі наші дописувачі. Як бачите, все залежить не від географічного місцерозташування і не від адміністративного поділу. Все залежить від того, як господарюють окремі товариші.

Два роки тому у селищі Леніне (третє відділення радгоспу імені Коларова Жовтневого району Миколаївської області) збудували баню. А підвести до неї воду так і не спромоглись. По-хазяйському це? Зовсім не по-хазяйському, бо баня без води — усе одно, що бандура без струн. Кого вона втішить?

Або ще. Не мало, не багато, а вісім років тому у селі Ольгине (Херсонщина) збудували баню. І що ж?

А ціле ніщо. Для ясності наведемо відповідь на наш запит Високопільського райвиконкому: «... баня побудована за селом, що незручно для мешканців села, до того ж баня не забезпечена доброю водою, саме приміщення будувалося технічно необгрунтовано, внаслідок чого стіни порозходились і приміщення потребує капітального ремонту. Сесія виконкому своїм рішенням зобов'язала правління колгоспу ім. Калініна побудувати в 1973 році нову баню в селі Ольгине». Як ви думаєте, побудують? Хто їх знає...

Механізатори колгоспу «Росія» з села Мечиславки Ульянівського району на Кіровоградщині пишуть, що на роботі вони мають справу з найпередовішою технікою, а після роботи миються в прадідівських ночвах. Пишуть: «... і смішно, і соромно про це говорити». Смішного тут мало, а соромно хай буде керівникам села, які за три роки ніяк не спроможуться відремонтувати баню.

Коли вже зайшла мова про цифру «3» — в розумінні років, на протязі яких рекомендується чекати обіцяного, — не можна не згадати неіснуючу баню в селі Вертіївці на Чернігівщині. Жителі цього села чекають бані вже тричі по три роки, іншими словами, близько десяти. Цілком зрозуміло, що ночви в таких умовах експлуатуються на повну потужність.

На Чернігівщині ж, у селі Нові Боровичі Щорського району справи з банею значно кращі. Там усього три роки чекали, поки збудують нову баню. Невідомо лише, скільки років доведеться чекати, поки до неї підведуть воду.

І останній приклад з тієї ж Чернігівщини. Із села Кропивне Бахмацького району. Там належні три роки (поки збудується баня) відчекали і дочекалися... Проте в бані так ніхто й не помився, бо якісь лиходії повиколупували вікна і зняли двері.

Але значно гірше мешканцям тих сіл, які навіть такої, без вікон та дверей, бані не бачили, як, наприклад, у селі Опака Дрогобицького району Львівської області, не бачили і в селі Нігин Кам'янець-Подільського району на Хмельниччині.

Коли побачать? А хто його знає. Тут важко щось загадати. Між спорудженням бані і пуском її в експлуатацію — дистанція довга. Може бути баня, так не буде води. Або буде холодна вода, але не буде гарячої, чи навпаки. По-всякому буває.

А на прощання відкриємо вам один професійний секрет: серед фейлетоністів «банний» сюжет не вважається популярним. Набридливий він і не смішний.

Отож хотілось би звернутися до комунальників і господарників вищепоіменованих населених пунктів з таким проханням:

— Громадяни! Коли ви вже своїх земляків не жалієте, примушуєте їх купатися у ночвах та баліях, то пожалійте хоч нас, фейлетоністів. Позбавте нас «банного» сюжету. Для цього треба так небагато — довести до пуття бані. Зробіть таку ласку, вельмишановні, сил наших більше немає про бані писати!

Б. МИКОЛЕНКО.
К. ДІДЕНКО.

Дали перцю!

Посіяли огірочки близько над водою...

Це в колгоспі ім. Крупської Овруцького району на Житомирщині. Сіяли торік огірочки, висаджували помідори, капусту та всілякі овочі. Ну й, як водиться, поливали, доглядали, урожай збирали. Дружно, всією бригадою. Дружно збирав урожай і бригадир Дрозд. Але головним чином для себе та ще для продажу. Наліво.

Колгоспники помітили такі незвичайні старання Дрозда та й написали Перцеві.

Голова Овруцького районного комітету народного контролю т. Соболь повідомив, що за зловживання своїм службовим становищем т. Дрозда з посади бригадира звільнено.

УДАР, ІЩЕ УДАР!..

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

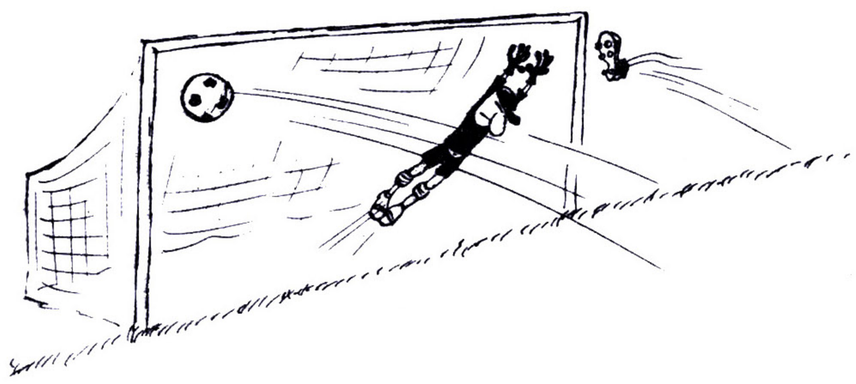

Без слів.

ПЕРУКАР-УБОЛІВАЛЬНИК

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— А Муня як уріже по воротях!..

Мал. Й. КОГАНА

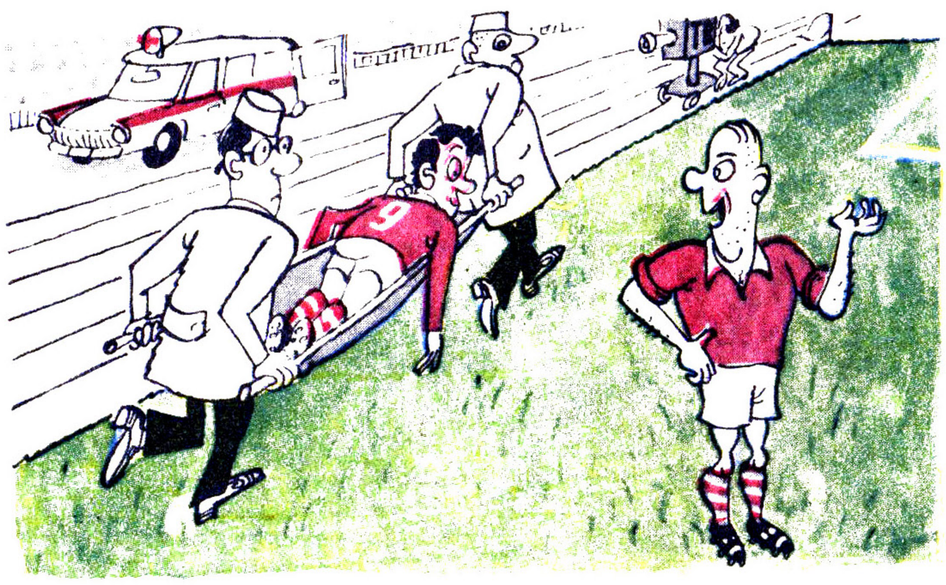

— Досить симулювати — суддя вже призначив пенальті!

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

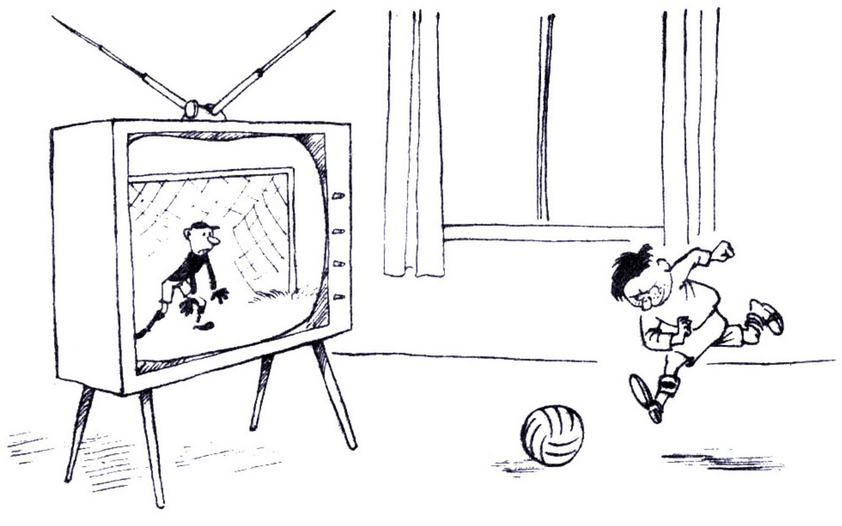

Без слів.

КОРОВИ ЗАГАРТОВУЮТЬСЯ

В одному з листів до «Перця» читачі повідомили, що в птахорадгоспі «Рославичі» Васильківського району на Київщині любитель-селекціонер, він же головний зоотехнік господарства В. Ю. Чорнобров на свій страх і риск створює нову, зимостійку породу корів. Наш кореспондент зустрівся з Василем Юхимовичем і попросив розповісти про перші результати.

— Що спонукало вас узятися за селекціонування?

— Насущні потреби тваринництва. Існуюча нині корова — теплолюбна, чутлива до догляду. Тому кожної осені виникає потреба утеплювати приміщення, готувати механізми до безперебійної роботи, заготовляти і підвозити до ферми корми, щоб навіть у негоду ясла були повні. Усе це вимагає великого напруження фізичних сил керівної ланки господарства. А скільки коштів витрачається! Уявляєте, якої можна було б досягти економії, якби тварини не потребували ні теплих корівників, ні поживних кормів, ні т. п., ні т. д.?

Треба визнати, що наші вчені селекціонери далеко не повністю використовують ті можливості, які надає їм матінка-природа. Вони, як правило, йдуть шляхом найменшого опору: виводять так звані тепличні породи свійських тварин. А чому б не прищепити тій же корові деякі властивості, скажімо, оленя. Нашого ж, свійського. Він прекрасно переносить морози. І, що головне, — сам добуває собі корм із-під снігу. Я працюю саме в цьому напрямку.

— Уже є певні результати!

— Саме певні. Справа в тім, що виведення зимостійкої породи — це складний і тривалий процес. Поділяємо його умовно на два етапи: перший — загартування корів існуючої породи, другий — схрещування загартованих екземплярів безпосередньо з оленем. Перший етап ми практично завершили.

Труднощів, звичайно, було немало. В основному, психологічного характеру. Організаційно все йшло добре. На період підготовки до зими я виконував обов'язки директора радгоспу, отже, матеріально-технічні засоби були в моїх руках.

Важче долався психологічний бар'єр у свідомості рядових тваринників. Вони ніяк не розуміли доцільності загартування корів. Довелося піти на невеличку хитрість.

На четвертому відділку пересувна механізована колона № 1 тресту «Київсільбуд» споруджує корівник. До перших білих мух їм залишалося небагато зробити: заасфальтувати підлогу та встановити механізми. Але для цього потрібні були гроші. Небагато.

Звичайно, я міг їх попросити у нашому «Київптахопромі», але тоді довелося б розпрощатися з дослідами. Тому я ніде нічого не просив, будівельники за «спасибі» працювати відмовилися, півтори сотні голів худоби залишилося на зиму просто неба. Третина їх була тільними. Це для того, щоб молодняк народжувався уже загартованим.

— Ну, і...

— Попередні результати вселяють надію. Морози корівоньки і телички перенесли прекрасно. Кілька, правда, розпрощалося з білим світом, але ж наука, як і мистецтво, вимагає жертв. І що цікаво — корови швидко переймають оленячі звички. Вони, наприклад, розгрібали сніг, шукаючи підніжний корм.

— Які ваші плани на майбутнє?

— На жаль, я уже не виконуючий обов'язки директора. Це ускладнює справу. Але, як головний зоотехнік, я не втрачаю надії. Все залежить від того, чи пощастить мені подолати психологічний бар'єр у свідомості керівництва «Київптахопрому». Якщо пощастить, розпочнемо переговори з адміністрацією Київського зоопарку. На предмет виділення оленя-плідника.

Ну, а далі — як бог дасть.

Розмову записав
В. БОНДАРЕНКО.

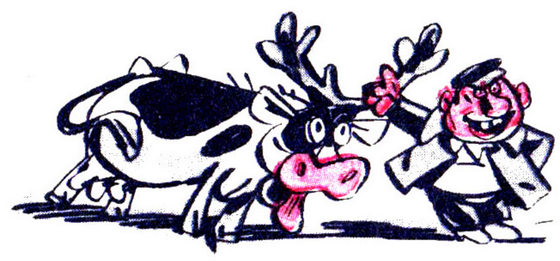

Короткі байки

ЧЕМНІ ДРУЗІ

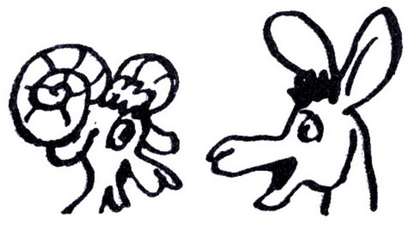

Баран пита Осла: — Ну, як діла, орел?
— Прекрасні, соколе, — відповіда Осел.

ЖЕРТВА МОДИ

Вівця все докоряла Баранові:
— Бач, на лисицях шубки пречудові,
А ця, що на мені, уже не в моді.
Таке терпіти годі!
У ній між люди вийти аж неловко.
Рішила я піти до майстра Вовка,
Щоб осоружне хутро здер...

Сміливі модниці тепер!

Василь НІКОЛЕНКО.

с. Кустолово-Суходілка
Машівського району
Полтавської області.

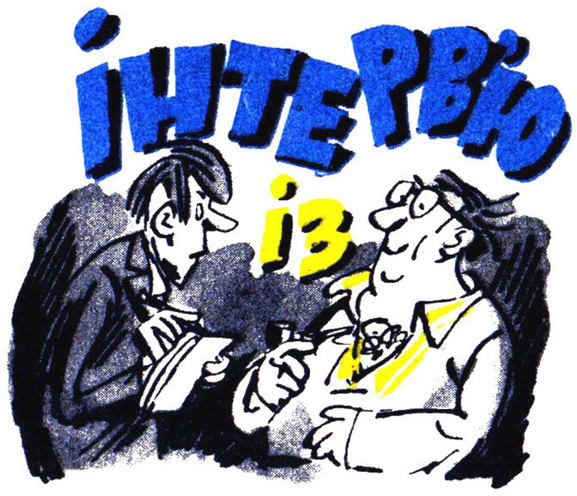

ГУМОРЕСКА

Уже другий тиждень у рідних краях гостює відомий письменник Максим Синьоокий (справжнє прізвище — Іван Максимович Сизоокий). Наш кореспондент зустрівся із знаменитим земляком і взяв у нього інтерв'ю, яке ми й пропонуємо читачам.

КОРЕСПОНДЕНТ. Шановний Іване Максимовичу, ви багато мандруєте, зокрема часто навідуєтесь у місця, де народилися й зросли. Скажіть, будь ласка, що дають вам, як письменникові, такі поїздки?

СИНЬООКИЙ. Це важко переоцінити. Пам'ятаєте: «И дым отечества нам сладок и приятен»?.. Надто ж коли цей димок в'ється на березі річки, а на багатті умліває юшка, а в юшці — й окунчики, й підлящики, й пліточка, й щучка, й судачок... А разом із ними лаврончик, кріп, петрушечка, цибулька, морквичка, перчик... Збожеволіти можна! До речі, ви знаєте, що юшку краще варити з різної риби, це надає їй надзвичайного смаку. А до вареної рибки треба неодмінно зробити саламур. Не знаєте, що це таке? Це проста й водночас геніальна штука! Берете часничок, товчете його з сіллю в ступці й розводите оцтом. Ну, для кольору видавлюєте помідорчик — естетика, вона скрізь не завадить. З такою приправою можна усаламурити відро риби!

Якщо хочете детальніше знати про це, прочитайте мою новелу — вона так і називається: «Саламур».

КОРЕСПОНДЕНТ. Ну, це, так би мовити, у хвилину відпочинку, а...

СИНЬООКИЙ. Помиляєтесь, дорогий мій. У письменника таких хвилин немає! Підсвідомо він навіть уві сні працює. Я от наведу вам такий приклад. Минулого літа я з хорошою компанією їздив на Каховське море. Ну, взяли все, що треба. Місцеві товариші пройшлися уздовж берега волочком, витягли мішок раків. Поки ми курили та теревенили, вони їх зварили. Слухайте, я в житті не їв такого дива! Що аромат, що смак — люкс, як кажуть тепер.

Того ж літа один мій приятель привіз із Херсона живих раків і — просто до мене, на київську квартиру. Каже: ти мастак на всі руки, вари! І що ви думаєте — я зварив! Не згірш, ніж ті каховські товариші. Хоч я й не придивлявся до того, як вони готували їх. Але якимсь внутрішнім зором — це вже чисто письменницька якість — я зафіксував, що спочатку у відро з водою вони поклали жмут кропу, штук п'ять цибулин, корінець петрушки, лаврового листя, моркву, сіль, половинку стручка гіркого перцю й кілька горошин пахучого. Усе це прокипіло, потім кинули раків, варили їх хвилин двадцять-тридцять, відтак дали настоятися — можете уявити, що за харч вийшов!

КОРЕСПОНДЕНТ. Іване Максимовичу, хотілося б почути дещо про ваші закордонні поїздки, найпам'ятніші...

СИНЬООКИЙ. Будь ласка. Але ви мене збили... Про що я говорив? Ага, про раки. Тобто про письменницьку працю, котра, як бачите, не припиняється на жодну хвилину.

А щодо поїздок за кордон, то їх у мене було чимало. Найбільше запам'яталися візити до Італії й Парижа. У Римі я з допомогою тамтешніх колег-письменників дістав цілу валізу солодкої цибулі. Вам не доводилося її скуштувати? Ні? Вважайте, що ви даремно прожили на світі. Це фантастично! Береш отак у руку обчищену головку і їси як яблуко — та куди там тому яблуку! Вона тане в роті. Я вже не кажу, яка це приправа до шашличка вселякої печені, картоплі і т. д.

А в Парижі... Дайте я трішки заспокоюсь, а то від спогадів аж у голові запаморочилось... Н-да, так от: у Парижі ми з одним приятелем перед екскурсією в Лувр — там якийсь шедевр показували, зараз уже не пам'ятаю, який саме — забігли в «Пале-Рояль», їхній знаменитий ресторан. Ну, очі розбігаються — що замовити? Тут до нашого столика підходить офіціант і чистою російською мовою каже: «Дорогие соотечественники, предлагаю откушать уникальное французское блюдо — фондю». Відчуваєте, уже в самому слові є щось незвичайне. За якихось п'ять хвилин він поставив перед кожним із нас казанок на спиртівці. А на тарелях — шматочки сирого м'яса, посоленого й поперченого. У казанках — оливкова олія. Дальша процедура така. Запалюєш спиртівку й доводиш олію до кипіння. Відтак виделкою настромлюєш м'ясо й буквально — не брешу! — на секунду-дві опускаєш у казанок. І — готово! Я не можу вам передати, що це таке! Будете в Парижі, неодмінно скуштуйте.

А другого дня той самий офіціант запропонував нам на вибір дві їхні страви: качку по-гасконському і кролика по-лангедокському. І знову це було щось дивовижне. Значить, качка по-гасконському готується у мадері, а кролик по-лангедокському у білому кислому вині — потрясаюче смачно! Я привіз рецепти додому. Уявляєте, береш звичайну морожену качку по один крб. вісімдесят коп. за кг і робиш із неї чудо.

Я не буду тут багато розводитись — про все це допитливий читач може дізнатися з моїх нарисів «Віч-на-віч з Європою».

КОРЕСПОНДЕНТ. Іване Максимовичу, дозвольте, так би мовити, заглянути у вашу творчу лабораторію...

СИНЬООКИЙ. ...себто, на письменницьку кухню? Прошу, у мене секретів нема. Що вас цікавить?

КОРЕСПОНДЕНТ. От одні письменники сповідують реалістичне, просте письмо, а інші — метафоричне, ускладнене. Яке з них вам більше до смаку?

СИНЬООКИЙ. Звісно, перше. Але це зовсім не означає, що я відкидаю метафору. В жодному разі! Тільки я хотів би, щоб метафора, коли вже ти нею користуєшся, стріляла. Щоб як грім була, як блискавка! От в одній куховарській книзі, що вийшла в кінці минулого століття, я прочитав фразу, яка мене просто приголомшила. Послухайте: «Раки люблять, щоб їх варили живими». Метафора? Ще й яка! Ви тільки вдумайтесь: люблять, щоб варили їх живими! Якби в наших письменників, що дотримуються метафоричного письма, хоч зрідка траплялися подібні знахідки, їм би ціни не було.

КОРЕСПОНДЕНТ. І ще таке запитання. Письменників одвіку хвилює проблема єдності форми й змісту. Як ви її розумієте, Іване Максимовичу?

СИНЬООКИЙ. Ви торкнулися надзвичайно складного питання. Я теж усе своє творче життя б'юся над ним. Великі твори — це, як правило, повна гармонія змісту й форми. Поясню конкретніше. От візьмемо звичайну, всім відому сосиску. Раніше (а тепер дуже рідко) вона була у природній шкірці. Запашну, соковиту, та ще з гірчичкою, її можна було їсти з не меншим задоволенням, ніж червону ікру чи краби. Чому? Та тому, що тут — абсолютна відповідність форми й змісту. Нині ж сосиски випускають у целофановій плівці. Кричуща дисгармонія. У даному випадку ми всі є свідками того, як форма приблизно відсотків на п'ятдесят зіпсувала зміст. Треба пам'ятати слова геніального Толстого: «Форма? Недарма ж вона!»

КОРЕСПОНДЕНТ. Іване Максимовичу, що б ви порадили молодим письменникам?

СИНЬООКИЙ. Головне — бути ближче до життя. А то що виходить? От у одного молодика читав: «Почали клювати йоржі, і під вечір ми мали добрячий улов». А це ж, м'яко кажучи, не відповідає дійсності. Ще граф Сабанєєв писав: «Клев ерша свидетельствует о прекращении всяческих начинаний». А він пише: добрячий улов... Про що це свідчить? Про те, що молодик і в руках не тримав вудочки. А точніше: він просто не знає життя. Отак-от.

КОРЕСПОНДЕНТ. Ну, й насамкінець традиційне запитання: над чим ви тепер працюєте?

СИНЬООКИЙ. Часті поїздки дали мені багатющий матеріал про роботу наших установ громадського харчування. Тут у нас, на жаль, ще не скрізь все гаразд. І тим прикріше, що готувати ж є з чого, а от чи не хочуть, чи не вміють. Через тиждень-другий я закінчую велику художньо-публіцистичну статтю про те, що наболіло, що давно й постійно мене хвилює. Я в ній одверто й недвозначно ставлю запитання: «З ким ви, майстри кулінарії?»

Окрім того, з одним своїм давнім другом і колегою збираю матеріал до рагу по-уругвайському.

Оце, коротко, й усе.

КОРЕСПОНДЕНТ. Дуже смачно... пробачте, дуже цікаво. Спасибі.

Анатолій ШЕВЧЕНКО.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Що там дають?

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

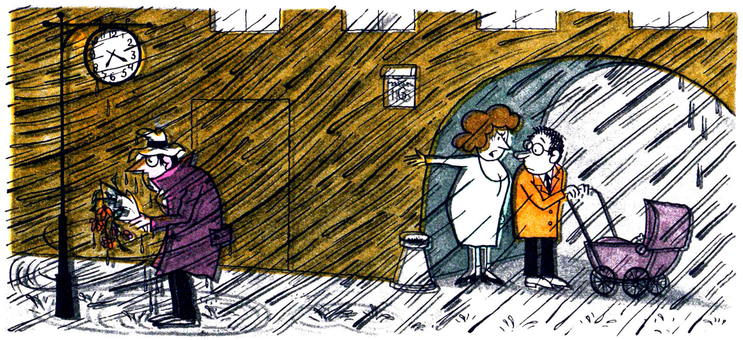

— Бачиш? Ото цінуй сімейне життя!..

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У фейлетоні «У корінь дивитися треба...» («Перець» № 2 за 1973 р.) йшлося про серйозні порушення порядку закупівлі та обміну великої рогатої худоби в колгоспі ім. Жданова Тульчинського району на Вінниччині.

Як повідомив завідуючий сільськогосподарським відділом обкому КП України т. Шевченко, факти підтвердились. Винуватці покарані. Зоотехнік колгоспу Токарик Г. В. і завідуючий молочнотоварною фермою Яворський С. І. звільнені з роботи.

Голові колгоспу т. Богутенну І. В. бюро райкому партії оголосило догану із занесенням до облікової картки. А загальні збори колгоспників звільнили його від обов'язків голови колгоспу.

Мал. В. ГАЛИНСЬКОГО

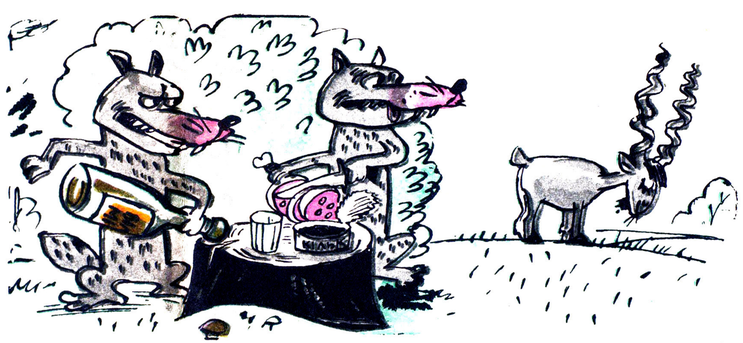

— Збігай он принеси штопор!..

„ДОЮН“

ГУМОРЕСКА

Лаврін ГРОХА

Ну й придибенція цієї ж таки осені зі мною трапилася...

Прителіпався у наші Грушки мій далекий родич Микола Сверблячка. І моєї хати не поминув. Посиділи ми, як то й годиться, за столом, про життя-буття поговорили... Аж ось родич Сверблячка і каже: «Бачу, Федоре Марковичу, що ти на сучасному рівні тримаєшся: телевізора і всякий там культурний реманент придбав. Та й на столі не порожньо... Скажи ж тепер мені відверто про головне: а як же воно в тебе з «доюном» складається?..»

Я й очі витріщив.

«Е-е, а отут, видать, ти темний, — говорить Микола. — А «доюн» — то не пуста річ: то значить, треба вміти знайти на роботі, де б його щось видоїть. Зрозумів?.. Хто біля чого ходить, те він собі і гонобить»... Я посміхнувся та й кажу: «Не дуже надоїш із колгоспного городу, а я ж саме на ньому орудую. Не буду перед тобою критися: буває, прихопиш там кілька огірків або помідорів — оце й уся тобі петрушка... Та й скільки нам із Домашкою треба того добра?» — «Я ж кажу — темнота! — вигукнув Сверблячка і заходився просвіщать мене. — Ти знаєш, що таке каротин? Це така штукенція, без якої людина, що той собачий хвіст, бо сили у неї нема. Без каротину організм не може з хворобами боротися. Як ти, Федоре Марковичу, думаєш: — у якій саме овочі той каротин знаходиться? Найбільше його у моркві сидить... Казала мені сестра, що ви на колгоспному огороді почали моркву копать. Отож не полінуйся, візьми там пару лантухів моркви — наступної суботи великою машиною по картоплю до сестри приїду, то вже й тебе прихоплю з твоїм товаром. Як раз плюнути, матимеш добрячий «доюн».

І таки підбив мене на гріх родич Сверблячка, щоб йому, розпросукиному синові, свербіло там, де й почухатися не дістать!..

Нахапав я на колгоспному городі найкращої моркви та й поїхав до столиці торгувать. А там наша морква пішла, аж загула, бо ж ми казначого не вирощуємо.

Спродався я і веселий додому повертаюся. Та не встиг з автобуса злізти, як наскочив на мене Оникій Кваша. Ви не знаєте Оникія?.. О, він якби й покійного батька уздрів, то й із того півлітри витрусив би!.. Тільки ми поздоровкались, а Оникій уже заводить: «Знаю, — каже, — понімаю, базарував у самій столиці, значить, з тебе полагається...» — «Відчепися, маро! — відказую. — Вже пізній час, сільмаг закрито, де ж я тобі візьму оте — «полагається»?..»

Та від Кваші дурницею не відкрутишся. Каже він мені: «Пльовое діло! Заглянемо до Олени Покришки, і буде чудо». — «Минулися, — кажу чудеса, — строго тепер по цій лінії. Якось я питав її. Каже, що уже кинула це ремесло». — «То вона в глибоке підпілля пішла, — сміється Кваша, — для мене, як постійного клієнта, знайдеться у неї дещо».

Е, та ви ж і не знаєте, хто така Олена Покришка? То жвава молодиця. Оце, бувало, як комусь дуже закортить випити, то до Олени й добирається. У неї завжди був продукт із власної гуральні... Та ще й із примовкою: «Споживайте, хлопці, не бійтеся, ніхто нічого не пронюхає, бо у мене хата-покришка...» Отож і прозвали люди Олену Покришкою...

Значить, прийшли ми з Квашею до Покришки, випили там по одній, потім по другій і третій. А первак міцнющий, от воно і зморило нас... Олена, побачивши таке діло, каже любенько: «Лягайте, хлопці, спочиньте, а я двері замкну і до сестри збігаю. Будьте як дома, бо в мене хата-покришка...»

Сказала і повіялась... Оникій розлігся на тахті, а я на ліжко видерся. Лежу собі на ватяній ковдрі, курю собі сигарету, про каротин собі думаю... Не зчувся, як мені й очі зліпило...

І така погань верзтися почала, що усього й не перекажеш. Не інакше, як перед лихом! А наостанець видерлося мені на груди щось таке велике і чорне, схопило за горлянку і почало душити... Давить, а вивернутись з-під нього сили нема... Закричав я, що було духу, і прокинувся...

Страшний суд побачив!.. Ковдра піді мною тліє, димить і смердить. Видно, сигарета з рота у мене вислизнула і пожежі наробила... Рятуйте, люди добрі! Дихати нічим, дим очі виїдає!.. Упав я з ліжка і до дверей порачкував. Оникієві теж, видно, непереливки, бо й він до дверей подався. А як бухнулися коло дверей лобами, Кваша заперетував: «Пропали ми, пропали! — дурна Покришка під замок нас узяла, згоримо!.. Пристіть мене, Федоре, якщо коли ненароком зобидив...» А далі закашлявся та й до причілкового вікна порачкував.

Вибили ми раму, кинулися у вікно. І застряли обоє, як ті пси, звиняйте, у плоті. Кричимо, так уже волаємо, що й у космосі, мабуть, нас чули...

Аж ось ввігналася на подвір'я пожежна машина. Хлопці-пожежники в одну мить розмотали кицку та як ударили по нас цівкою води, так ми й геть почамріли.

Врятували нас ті ж таки хлопці-пожежники — ломиком розвернули лутку вікна і визволили... Отака тобі морква-петрушка...

Глянув я на пожежного командира і отетерів: мій небіж Мишко!.. Кажу йому. «Що ж ти, йолопе, наробив?! Мало дядька на той світ не відправив... І досі твоя вода кілком у горлі мені стоїть!..» А Мишко відказує: «Федоре Марковичу!.. Самі ж знаєте, що наш колгосп одержав, нарешті, пожежну машину, а щоб випробувать її на ділі, досі не було нагоди. От сьогодні трапився випадок, от ми й цвиркнули по вас...» Мене аж затіпало. Кажу Мишкові: «Ех, цвиркнути б оце тебе по мармизі, та біда, що з переляку руки мені відібрало... Ось розкажу про все своїй сестрі, а твоїй матері, то вона тобі нацвиркає!..»

Після тієї нічної катавасії, як по-писаному, все пішло-понесло... Пожежники штраф на мене накладали, щоб надалі знав, як курити, на подушках лежачи. А там і виїзний суд судив нашу трійцю. Олені Покришці добре-таки за самогон прилипили. Мені і Кваші теж не з медом було. Я довго викручувався, але таки довелося усе викласти — чесно і докладно про каротин розказав, мовляв, я тільки добра столичним жителям бажав. Але ж наші люди... Мало того, що й за отой «доюн» само собою улетіло, то ще й прізвисько до мене притулили — мене, Федора Марковича Брязкала, прозвали «Каротином»...

Часто тепер згадую Миколу Сверблячку, щоб він провалився разом із своїм «доюном».

СТРАШНА ПОМСТА

Жіночка у бригадира Гната
Вельми шанолюбна і пихата!
Як побудувалися, то стало
Чоловіку клопоту чимало:
Добувай всю хатню обстановку,
Ще й не просту — з лиском поліровку!
— Треба хату так обставить, Гнате,
Щоб ніхто не зміг нас обігнати,
Щоб було похизуватись можна:
Он, мовляв, які ми вже заможні!
Хай всі заздрять: «Рай у Гната й Нюри!
Он якої досягли культури!»

Походив, побігав по столиці,
Гарнітур привіз він для світлиці.
Дві канапи, крісла і серванти,
Та не сядь і не вгинай диван ти,
Бо за все дорожчі для дружини
Лиск отой, оббивка і пружини.

Стало важко жити в хаті Гнату,
Стало так, хоч не заходь у хату:
Сяє все. Лакована підлога.
Та милуйся всім отим з порога,

Все пантруй і не чіпай нічого,
Не ступи, не стань ніде, не човгай.
Не торкайсь, бо дотик, не дай боже,
Поліровку зіпсувати може.

Важко, скрутно стало жити Гнату,
Став він проклинати власну хату,
Почувавсь у ній незваним гостем
В господині з язичком прегострим.

З горя причастився, непитущий,
І відчув свою біду ще дужче,
Причвалав додому вже під вечір
(Жінка ж десь мотнулася, до речі).
«Попила, — гукнув він,— з мене, кровi!»
І скоріш — в повітку, до корови.

Одв'язав налигача й рогату
Чинно й чемно перевів у хату,
Прив'язав до столу вправно й швидко,
Сам же повернувся у повітку,

Постелив кожуха на соломі
І розлігся — як не міг у домі,
І розкинувсь — вільно, як хотілось,
Як колись лежалось і ходилось.
Де вона, щаслива та годинка!..

А тим часом в двір вертає жінка,
Хап відро з кілка і — у повітку
Подоїти Маньку-перволітку.
Вбігла. Стала. Вирячила очі:
— Де ж корова?!
Вже ж доїтись хоче...

— Не кричи. — Знайшовся Гнат. — Допіру
Я із нею
поміняв квартиру!

Валентинові ЛАГОДІ — 60

Дружній шарж С. ГЕРАСИМЧУКА.

ЗАЗДРІСНИК

В дружбі він підкреслено старанний,
Вельми запопадливий і добрий,
Хоч бери та прикладай до рани.
А заслужив більш за нього шани —
Бережись:
Страшніший він од кобри!

Валентин ЛАГОДА.

МУЗИ І ПЕГАСИ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Ми із житлоуправління. Кажуть, у вашій квартирі живе якась коняка...

Муза халтурника.

Без слів.

Пегас письменника, який пише для дошкільнят.

— Куди ж його одвести — в секцію критики чи сатири!

ХВАЛЬКУВАТІ СИЧІ

Світять зорі уночі,
А в гаю кричать сичі:
— Годі, браття, годі спати,
Полетім зірки клювати!

Зорі сяють, мов намисто,
Світять ясно, променисто,
Ще й сміються уночі:
— Та й хвальки ж оті сичі!..

Валерій БОЙЧЕНКО.

ПОВЧАЛЬНА ШПАРГАЛКА

Дмитрик уроків не знав
анітрошки,
Та раптом його викликають
до дошки.
Дмитрику горе, Дмитрику
лихо:
— Шпаргалочку киньте, —
шепоче він тихо.

Довго ось так біля дошки
потів.
Нарешті шпаргалка —
Дмитрик зрадів.
Вмить розгорнув!.. І мало
не впав —
Великими буквами
хтось написав:

«Треба уроки,
Дмитрику, вчити,
Тоді ти не будеш
Шпаргалок просити».

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

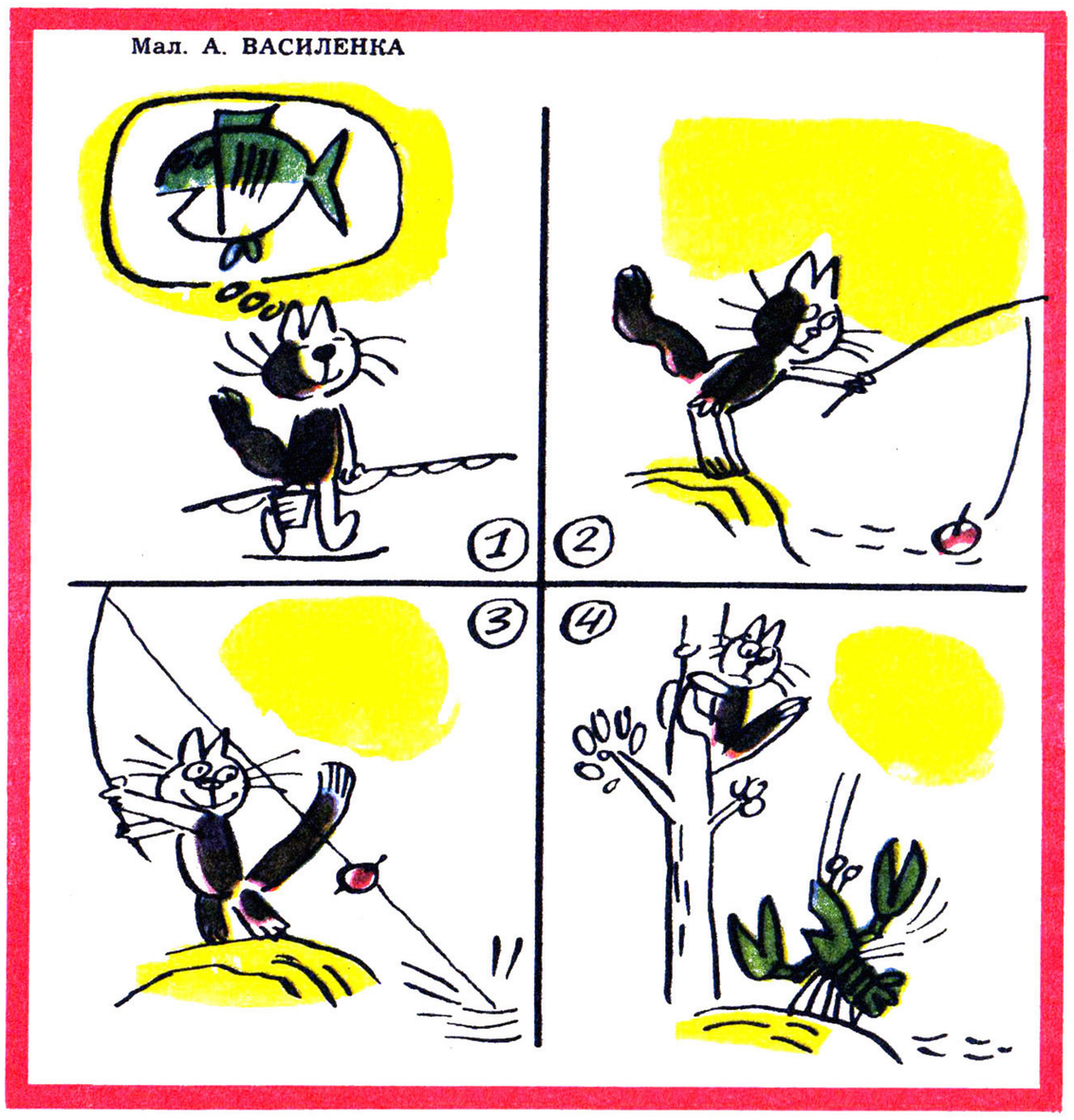

ДЕ ПОДІЛАСЯ СИЛА!..

У Любчика день народження. Дядько Євген подарував йому дитячі гантелі. То такі гирі залізні, щоб спортом займатися. Для дорослих — великі, а для дітей — малі, дитячі гантелі.

— Ти бачив по телевізору Жаботинського та Алексєєва? — спитав дядько Євген.

— Бачив. Такі сильні...

— Отож і ти будеш сильним, якщо щоденно тренуватимешся з гантелями.

А Любчикові дуже хочеться сильним бути. Схопив він чарівний дарунок та й побіг у сусідню кімнату. За кілька хвилин повертається — захеканий, спітнілий — і до дядька Євгена:

— Дядьку, ви казали, що від гантелів прибавляється сила?

— Так, прибавляється, якщо тренуватимешся наполегливо.

— Неправда це!

— Чому ж неправда?

— Тому що я вісімнадцять разів підняв гантелі, а сили й зовсім не стало... Дев'ятнадцятий раз уже й підняти не зміг!..

ЩО ДОРОЖЧЕ!..

Вийшов Любчик із татом погуляти.

Ідуть собі. Любчик щось думає-думає, а потім:

— Тату, а хто дорожчий — машина чи кінь?

— Звичайно, машина. У багато разів дорожча.

— А чому ж тоді машин так багато, а коней мало?..

Микола ПЕТРЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Економічні прожекти Опанасенка і К°

«У квітні 1972 року я відправила на Херсонську взуттєву фабрику щойно куплені лаковані модельні туфлі, які виявились бракованими. З тих пір — ні відповіді, ні туфель. ні грошей...»

(Типова скарга).

Інтелігентська неосвіченість — ось наше лихо. Необізнаність із елементарними економічними тенденціями. Ну, там врізати фейлетон про клуб, на дверях якого вже шість років висить пудовий замок, — це ми ще сяк-так можемо зробити на рівні. А от коли доходить до виробничих справ, коли віч-на-віч стикаєшся з планами й прогресивками, особливо коли план не вдається, а прогресивка дається, та ще до того ж коли потрапляєш під прес десятизначних цифр і запаморочливих технологічних висновків — от тоді й починаєш усвідомлювати повну свою нікчемність і гірко шкодувати, що народився ліриком, а не фізиком.

Отаке сталося зі мною в Херсоні, куди привели мене кільканадцять скарг покупців на погану якість взуття місцевої фабрики. Вже за три дні — побувавши на фабриці, а потім ознайомившись із численними поданнями інспекції по якості товарів, міського комітету народного контролю і міськкому партії, — я повністю втратив здатність щось розуміти і геть-чисто позбувся найменшої надії зорієнтуватися у тому економічному хаосі, в який потрапив, мов легенький човник у розбурханий океан.

Сказати, що фабрика завалена порепаними, перекособоченими, розклеєними туфлями, босоніжками та сандалетами, — це значить нічого не сказати. Є Везувій браку, порівняно з яким патріархальні личаки здаються вершиною елегантності.

І ось десь у найглибших надрах цього Везувію метушаться керівники фабрики, вибиваючи план по валу і час од часу вивергаючи нагору нову партію своєї страхітливої продукції.

Значна її кількість нікуди не йде, бо торгінспекція, побоюючись за естетичні почуття трудящих, не дозволяє відправляти її на продаж. Ті ж недолугі зразки, які усе-таки просочуються на республіканський і всесоюзний ринки, повертаються до своїх творців не пізніше, як за місяць. Повертаються з такою залізною послідовністю, що цілком доцільно було б замість стенда «Куди йде наше взуття» виготовити інший — «Звідкіля повертається наша продукція» — і встановити його в кабінеті директора.

За даними міського комітету народного контролю, «у 1972 році фабриці повернено через

брак та низьку якість як непридатних до реалізації 800 тисяч пар взуття на суму понад 8 мільйонів карбованців». Сама фабрика, одначе, подає дещо меншу цифру. За твердженням адміністрації, на підприємстві зібралося близько 400 тисяч пар бракованого й застарілого взуття. Чим пояснюється така розбіжність, важко сказати. Можливо, скромністю адміністрації. А можливо, й тим, що їй просто ніколи рахувати брак, позаяк він повертається до Херсона повними вагонами, й тут уже, сами розумієте, не до скрупульозності.

Оскільки ж складів на фабриці немає, то мандрівне взуття просто лопатами скидають у перші-ліпші підвали, завалюють ним подвір'я, коридори, клуб і горище, втрамбовують на кожному вільному квадратному метрі. Його заливає водою і грязюкою, присипає снігом і пилом, а зверху лягають усе нові й нові тисячі пар. І ось уже народжується акт, який гласить, що тільки останнім часом повністю загинуло понад 20 тисяч пар взуття на 200 тисяч карбованців.

Завдяки отакій цілеспрямованій господарській діяльності позаторік фабрика зазнала штрафних та інших санкцій на 242,9 тисячі карбованців, а торік — уже на 770,3 тисячі. Й відчувається, що для дирекції це не межа, що вона — дирекція — ще не сказала свого останнього слова.

Отут мені й замакітрилося в голові. Що ж воно таке? На перший погляд — повний виробничий і фінансовий крах, цілковите банкрутство. Але ось я кидаю другий погляд і бачу, що фабрика продовжує з ентузіазмом губити гуму, шкіру, дорогий імпортний лак, марнувати величезні кошти і при всьому тому ще й одержувати прогресивку. Торік тут виплачено майже 300 тисяч карбованців преміальних!

І тоді я в розпачі звернувся по допомогу до керівництва фабрики — директора В. О. Опанасенка, головного інженера В. В. Гавриса та начальника відділу технічного контролю В. Ф. Галушкина. Вони люб'язно погодилися дещо розтлумачити. За дорученням директора пояснення давав головний інженер.

— Бачте, — задушевно почав він, — проблема браку — це штука тонка і залежить від багатьох факторів. Від того, приміром, що народ у нас розбещений і вимагає казна-якої якості. Від того, що торгінспекція заважає працювати: чіпляється до найменшої дірки у туфлі. Від того, зрештою, що преса, радіо і телебачення роблять антидержавну справу: критикують нас, чим відбивають у людей охоту купувати нашу продукцію. Ну, а те, що від нас розбігаються робітники — минулого року, до речі, звільнилася майже половина колективу, те, що ми не маємо жодного підготовленого контролера, те, що буцімто плюємо на підвищення кваліфікації робітників і взагалі безвідповідально ставимося до своїх обов'язків, — це, вибачте, дурниці. І ви зараз зрозумієте, чому.

Тут головний інженер притишив голос і конфіденціально продовжував:

— Ми ось із директором розробили свою економічну політику і гадаємо, що її впровадження дасть колосальний ефект. Перше: треба на два-три роки закрити усю взуттєву промисловість. Що ми від цього матимемо? Ми матимемо те, що покупці врешті-решт розхапають усе взуття й не писнуть про якість. Друге: ліквідувати торгінспекцію, яка не йде з нами в ногу. Це дозволить у майбутньому зосередити увагу виключно на питанні валу, а не так званої якості. І третє: заборонити пресі виступати з критичними матеріалами, а за порушення даного пункту застосовувати до неї економічні санкції, тобто примушувати винних платити штраф. Сукупність усіх згаданих заходів зробить переворот у нашій економіці, і проблема браку перестане існувати.

— А яка з цього приводу думка міністерства легкої промисловості? — обережно поцікавився я.

— Усе гаразд, — мовив директор Опанасенко. — Якби там нас не підтримували, ми б тут уже давно не сиділи.

Це мене остаточно втішило, і, переставши сушити собі голову дрібними, як розтлумачили розумні люди, питаннями, я поїхав додому.

...І все ж, хоч і не дуже часто, непокоїть мене одна капосна думка.

А що, коли уряд не піде назустріч херсонським реформаторам і не закриє взуттєвої промисловості?

Як тоді будемо списувати мільйони?

Чи замислювався над цим вельмишановний Олег Якович Касьяненко — міністр легкої промисловості УРСР?

В. ЧЕПІГА.

м. Херсон.

ХИТРОМУДРИЙ КАРАСЬ

БАЙКА

Повчав Карась всіх рибок у ставку:
— Багато з вас загине на гачку.
Бо за якийсь шматочок черв'ячка
охочі всі
чіплятись
до гачка.
Я ж не такий! Я бачу ще здаля,
де черв'ячки, а де — гачок кружля.
Продемонструю:
бачите — черв'як?
Ось проковтну я черв'яка усмак.
Ковтнув...
Що, що?..
Залізний черв'ячок!..

Повчав!..
А сам попався на гачок.

Е. КАМІНСЬКИЙ.

м. Берегове
на Закарпатті.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

perec-ua.
perec-ua.

Любомир КИНЧЕВ

Сновидіння генерала Уокера

Що там казати, якби трапилася нагода, цікаво було б глянути на генерала Уокера, колишнього головнокомандуючого об'єднаних збройних сил НАТО в північній зоні Європи, глянути саме в той момент, коли б йому спало на думку, що він може померти природною смертю, а не від прямого попадання касетного заряду.

Хоробрий генерал здригнувся б од такої крамольної думки, бо любить, щоб навіть думки в нього були дисципліновані і шикувалися, як солдати.

Протягом багатьох років, а може, навіть і протягом усього життя, генерал перебуває у стані повної бойової готовності.

Зауважимо, до речі, що генерал Уокер завжди спить у мундирі.

З часом він так наловчився, що може спати лежачи, напівлежачи, випроставшись, на ліжку, під ліжком і навіть під столом (якщо, бува, переп'є).

На сон грядущий він і чобіт не скидає, бо що ж то за генерал без чобіт, навіть якщо він і спить!

Щоб сон був здоровий і спокійний, генерал Уокер, як правило, спить підперезаний — так він може будь якої миті зірватися на ноги і зразу ж вступити у бій. Слід сказати, що звичку цю генерал Уокер набув у штабі НАТО — там справжні й вірні атлантизмові генерали постійно тренують себе: сплять підперезаними, розстебнувши щонайбільше один гудзик на мундирі — щоб можна було дихати.

Для більшої безпеки генерал Уокер спить із зарядженим пістолетом, щовечора особисто перевіряючи, чи є у стволі патрон.

Отож, тільки отак підготувавшись, генерал укладається спати, якщо взагалі можна назвати сном безперервне перевертання з боку на бік. Час від часу генерал швидко підводиться, засовує руки під подушку і аж тоді заспокоюється, коли намацає конверт із паролями і бойовими наказами НАТО.

Але якраз у той час, як у генерала починають склеплюватися повіки, спеціальна сирена із завиванням сповіщає: «Радянська небезпека!» І генерал притьмом зривається.

Звичайно, таке спання впливає усе-таки на генеральські нерви. Він часто марить...

«Росія готова завдати удару без будь-якого попередження, паралізувавши нас і заздалегідь осліпивши електронною зброєю... Небезпека для Америки йде... з російської полярної пристані «Мурманськ!» — заявив генерал під час однієї з пробних тривог, загорнувшись у протиатомну пелерину. Спеціальний кореспондент «Дейлі телеграф», який записував на магнітофон усю балаканину суворого генерала, збагатив запис іще одним афоризмом, прореченим генералом уже в сховищі.

«Переговори про обмеження стратегічного озброєння можуть спантеличити громадську думку Заходу і примусити повірити, що Росія демонструвала добру волю і добрі наміри, що тривалий мир цілком можливий».

Навіть деякі англійські газети не могли стримати посмішки з приводу цього. «Генералові більше подобається Європа 30-х років, ніж Європа сімдесятих...» — писали вони.

Генерал Уокер може спати спокійно. За свої сентенції він одержить гонорар не лише з газети, але й від воєнно-промислових комплексів, які виготовляють літаки, танки, бомби і... генералів.

Переклала із болгарської.
Л. ГОРЯЧКО.

І сміх, і гріх

«Водій! В'їжджаючи у місто зі швидкістю 60 кілометрів на годину, ти можеш познайомитися із нашою новою тюрмою. Якщо швидкість буде 80 кілометрів на годину — потрапиш в одну із наших лікарень. Якщо ж поїдеш іще швидше — для тебе буде зарезервоване місце на цвинтарі».

(Напис на дорожніх щитах при в'їздах до міста Тулона).

* * *

У ФРН на ім'я якогось громадянина Й. В. Гете надійшло листовне повідомлення відділу розповсюдження американського журналу «Тайм». Громадянинові Й. В. Гете пропонувалося передплатити цей журнал на пільгових умовах, за понижену плату. При цьому пояснювалося, що пільга Й. В. Гете надається тому, що його ім'я стоїть у особливому списку знаменитостей і що: «за допомогою такої дотації ми хотіли б привернути інтерес того кола читачів, для яких видається журнал».

Як з'ясувалося, цією «знаменитою особою» виявився університет імені Йогана Вольфганга Гете.

* * *

«Португальські збройні сили в Африці не ведуть війни, а забезпечують мир».

(З виступу Марселя Каетану, прем'єр-міністра Португалії).

Олекса ЮЩЕНКО

ПАРОДІЇ

ЗАСВІДЧЕННЯ

Зелена тиша і я зелений...

В. МІСЕВИЧ.

Зелені хвилі і ми зелені...

И. СТРУЦЮК. «Засвідчення».

**Хто зеленіший з них — не знати,
Але не важко розгадати,
Який у кожного мотив:
«Я» — одинак,
«МИ» — колектив!**

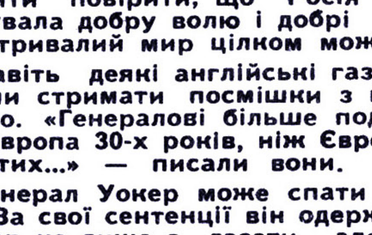

БАЖАННЯ

Каждый труд благослови, удача,
Рыбаку — чтоб с рыбой невода,
Пахарю — чтоб плуг его и кляча
Доставали хлеба на года.

С. ЄСЕНІН.

І більшого в житті я не бажаю:
Пісням поета — зльоту й широти,
Хто сіяв зерно — доброго врожаю,
А хто в путі — дійти скоріш мети.

М. МАСЛО.

**Перед всіма одна стоїть задача:
Щоб все було своє — думки і... вдача!**

НА ЧОТИРИ СТОРОНИ ЛЕТЯТЬ ГУСИ-ВОРОНИ

Пролітала над хатами ворона,
Зачепилася крильми за вірьовку,
Впала, сіромаха, коло млину
Та й співає таку коломийку:
Бийте в тулумбаси, бийте...
Лікували люди птаха —
Підкидали вище даху.
Полетіла далі ворона
Зачіпати іншу вірьовку.
Бийте в тулумбаси, бийте,
Бийте у литаври, не бійтесь.

Б. НЕЧЕРДА, «Попелястий естамп».

Ой, летіла гуска додому,
Та впала, як грудка, додолу.

І. ДРАЧ, «Валада-пісня».

Гиля, гуско, додому, гиля!
І розгублено ахає дід...
Коли тіні між деревами гусли,
Спускалось сонце до нього на подвір'я
Червоною гускою.

Г. ГОРДАСЕВИЧ, «Кольори».

Вийшла гуска на подвір'я,
Загубила біле пір'я.

В. ЛАДИЖЕЦЬ.

**Бийте, критики, в тулумбаси —
Ворон та гусей у книжках тепер маси:
Пролітають додому над хатами.
Щоб... поети були крилатими.
На чотири злітають сторони
Гусаки червонясті, ще й ворони.
Вище даху вони розспівалися,
Коломийками обізвалися!**

Народні усмішки

ПІШОВ З ДОМУ

Приходить сусід до Івана і гукає:
— Іване, ти дома?
— Ні, немає, — відповідає сонний Іван.
— Так ось же твої калоші стоять! — не вгамовується сусід.
— А я у інших пішов! — гукає Іван.

МОВЧИ ЗА СТОЛОМ

Сіли обідати, а хлопець:
— Мамо...
— Мовчи за столом! — зупинив батько і луснув сина ложкою по лобі.
Пообідали. Мати питає у хлопця:
— Що ти хотів сказати?
— У мене ложки немає...

ГРА НА СКРИПЦІ

Жінка миє посуд, а чоловік — на балконі.
— Що ти робиш? — питає жінка.
— На скрипці граю!
— А я думала, що ти ніжку стола відпилюєш.

ХТО ХАЗЯЇН

Набридло чоловікові бути на побігеньках у жінки. Випив, прийшов додому, гримає:
— Хто тут хазяїн?!
Мовчанка.
— Хто тут хазяїн? — знову кричить чоловік.
Знову ніхто не відповідає.
— Я питаю, хто тут хазяїн? — стукнув чоловік кулаком по столу.
Аж тут зайшла до хати жінка і так зацідила його по потилиці, що він аж під стіл покотився. Вилазить «хазяїн» з-під столу, мимрить під ніс:
— Уже навіть і запитати не можна...

Повідомив П. Г. ЯЛАНСЬКИЙ із с. Новоіванівки Оріхівського району Запорізької області.

НЕРОЗЛУЧНІ

Темною вулицею, обійнявшись, ідуть двоє п'яниць.
— Друже, підтримуй мене, щоб я тут не впав! — каже один.
— Е, ні, як ти впадеш, то і я впаду. Я тебе тут самого не залишу.

СТРОГА ЖІНКА

Жінка сердиться на чоловіка:
— Дивись, котра година! Я ж тобі говорила, щоб ти повертався додому в першому вагоні електрички. А ти, певно, в останньому теліпався...

Повідомив М. ЗАРИЦЬКИЙ із с. Воютичі Самбірського району Львівської області.

П'ЯТИХВИЛИНКА

Малий синок питає в тата, що таке п'ятихвилинка.
— П'ятихвилинка, сину, це коли перший дядя говорить п'ять хвилин. Другий дядя, котрого зачепив за живе перший дядя, говорить тричі по п'ять хвилин. А третій, про котрого згадав другий, говорить вже п'ять разів по п'ять хвилин. А якщо зачеплять якусь тьотю, то п'ятихвилинка й до вечора не закінчиться.

Повідомив І. ГАНОШЕНКО із с. Веселого Запорізької області.

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА

«Прошу прінять мене на роботу в качестве кочегара на жидком топливе...»

(Із заяви).

—

«...а коли вознікали условія для пожара — я во всю мощ кричав, щоб зарядили огнєтушітєлі, а як і вознікали очаги уже для єтого дєла в нєкоторых помєщеніях, ставало важко, потому, що вони не були заряджені, і поетому нємєдленно нужно срочно зарядить увесь пожарний інвентарь для всякого пожарного случаю».

(Із доповіді).

—

«Я був на підпитку. Тоді до мене прийшов кум ну ми пішли іще трохи «врізали», ну і конєшно трохи вже «замакітрилося». А тут якраз «підвернувся» під руку кумів сват і ми ще «добавили», ну і тут «повело». Ми чогось заспорили і кум мене «телепнув» у башку, я не видиржав і «блиснув» його по морді, а тут ще «підскочив» і сват ну і пішло вже дракою. І якраз тоді підскочила кумова жінка до етого дєла. Кумів сват «дзизнув» її то єсть сваху свою по плечах, а я тоді свата колком — по «хребті», а кум мене — дручком по «черепу». Очуняв я уже дома. Більше нічого не помню».

(З пояснювальної записки).

Надіслав О. БАТЮК.

м. Бориспіль
Київської області.

«У сьязі стим што главного агронома визивають з головою в область, то без голови он сегодня на семінар он приїхать не зможе, пропонуємо включить його в другий тур семінару тілько вже з головою».

(Із запису в книзі телефонограм).

—

«Граждане, менаю кватіру, на подмосковіє. Кватіра з двома комнатамі. Єслі сойдемся даю бабушкін храмахвон со пластінкой «Куда ведуть две дороги» без грошей.
Узнать можна после вечера у Варки що возле товкучкі».

(З об'яви).

Надіслав М. ГАЛУШКО.

с. Сотницька Балка
Новоукраїнського району
Кіровоградської області.

«І Н В А Л І Д»

Зустрів я днями земляка Луку.
Чого це він якийсь похмурий, кислий?
Похнюпивсь бриль, неначе на суку,
І вуса, як у рака, геть обвисли.

— Гей, схаменись, — кричу, — ти ще не вмер!
Поглянь, деньочок видався прекрасний!
— Ет, — каже, — чи ж до лірики тепер,
Як я, по суті, інвалід нещасний?

— Що?! — я від несподіванки аж зблід.
Дивлюсь — є голова, є руки, ноги. —
Який же ти до дідька інвалід?
Та ти ж бикові навіть скрутиш роги?!

— Тьху, — від досади чвиркнув він на брук.
(Мовляв, прилип, як до вікна замазка). —

Коли людина геть не має рук,
Яке життя, скажи мені, будь ласка?

— Не маєш рук? Та не жартуй, Лука.
Чи, може, хочеш обдурити друга?..
Я ж бачу: ось — одна твоя рука,
А ось, наскільки розумію, друга!

Ізнов скривились губи у Луки:
— Мені, повір, повіситися впору,
Адже о т а м не маю я руки! —
І пальцем показав кудись угору. —

А був би, то б улаштував де слід —
Щоб і портфель, і крісло в позолоті...
А так я, бачиш, круглий інвалід —
Тож мучуся на рядовій роботі.

Петро РЕБРО.

Гнатова зарплата

Одержав Гнат зарплату.
І кажуть друзі Гнату:
— В буфет! Гарненько замочити!..
Що має Гнат робити?

В буфеті випили і закусили — мало!
Іще пили, жували з хріном сало.
(Бо саме розпалились апетити!).
— До праці! — Гнат гука.—Як пити, то вже пити!
Бо алкоголь — наш ворог, наше зло!
А щоб його на світі не було,
Давайте нищити питво це враже!..

— Еге ж! — гукнули друзі,— діло каже!..
Накинулись і «нищили» до ночі,
Аж доки всім посоловіли очі,
Аж доки «замочили» всю зарплату,
Не залишивши і копійки Гнату.

Тоді до посуду взялись — аж загриміло!
А далі й до чубів дійшло вже діло...
Гаразд, що нахопивсь якраз дільничний
І втихомирив дух той войовничий!

...Дружина Гнатова не спала,
Всю нічку мужа виглядала,
В тривозі думала — і се, і те.
А вранці дивиться — він вулицю мете...

Олександра МАКСИМЕНКО.

с. Червоноармійське
Житомирської області.

Мал. Є. СЕНДЗЮКА

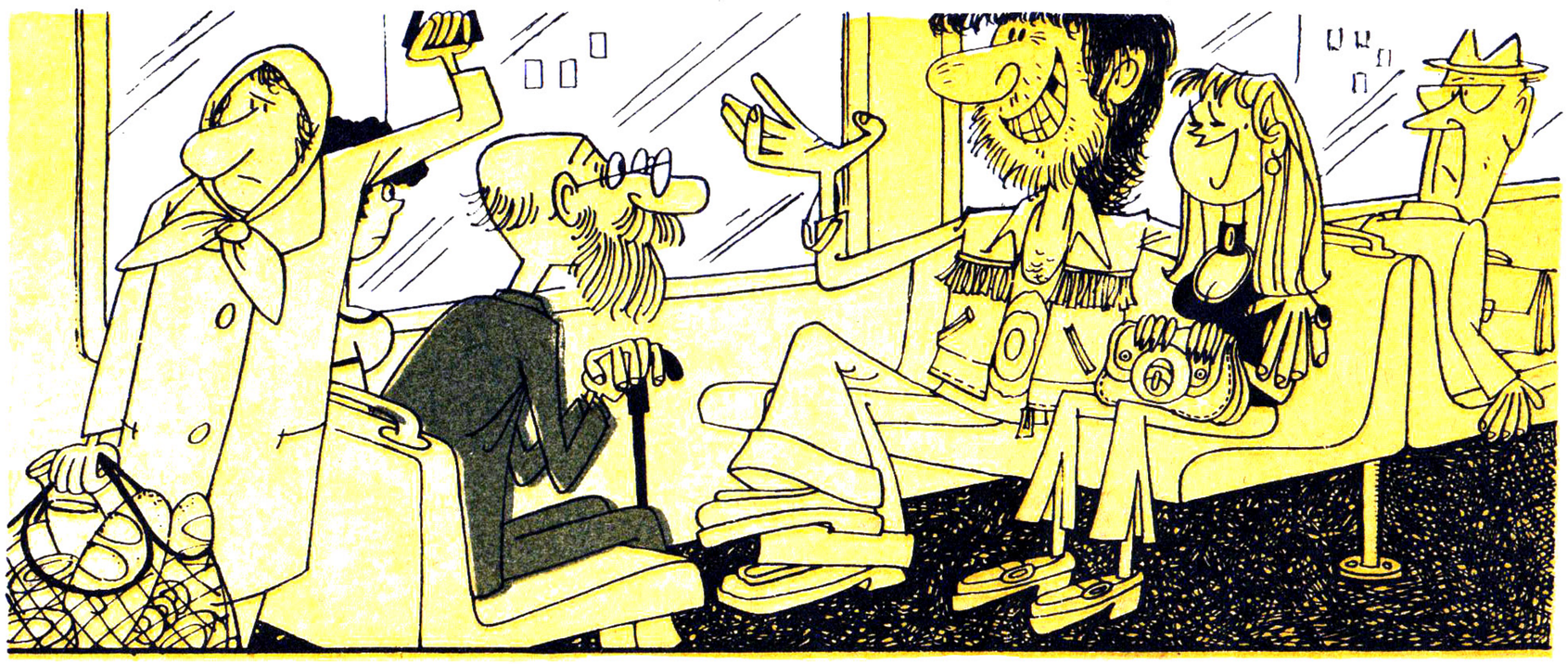

— Як вам, діду, не соромно — сами сидите, а баба стоїть!..

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

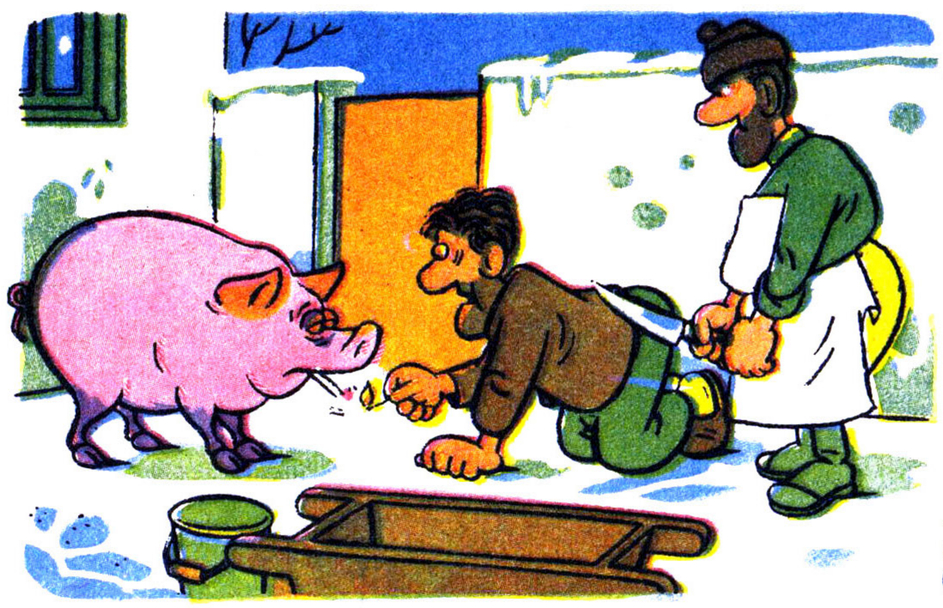

— Це її останнє бажання.

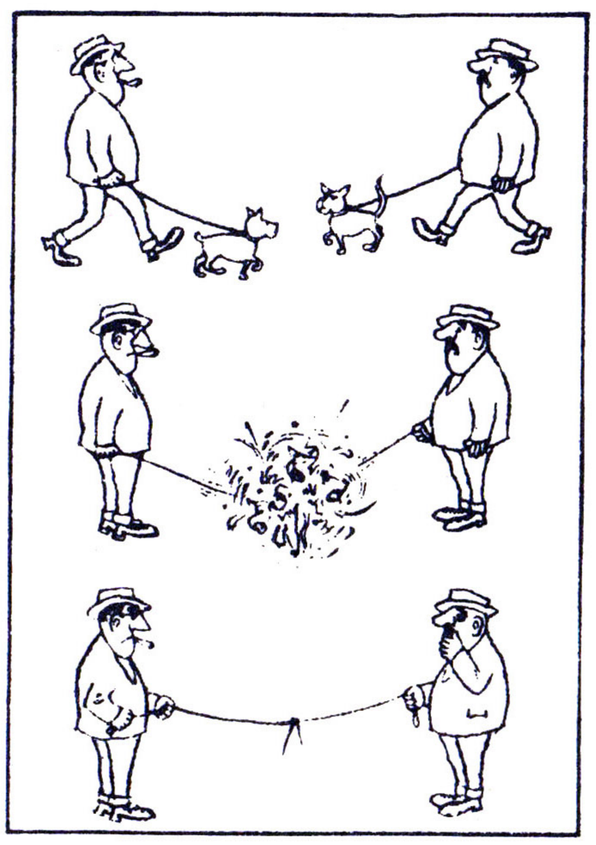

Без слів.

Без слів.

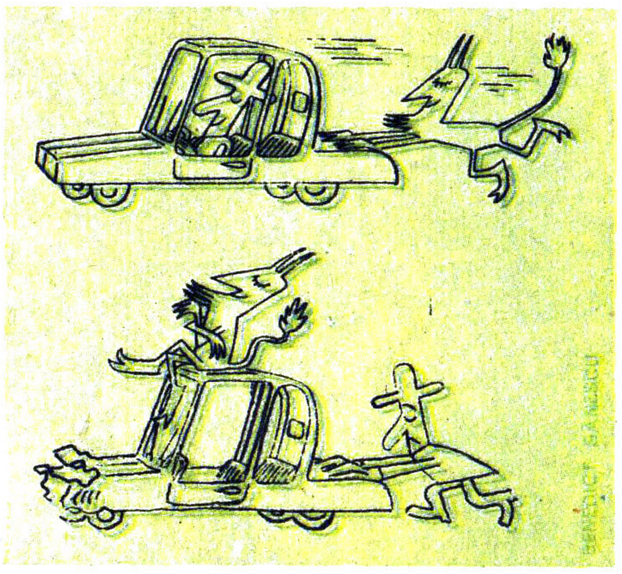

Без слів.

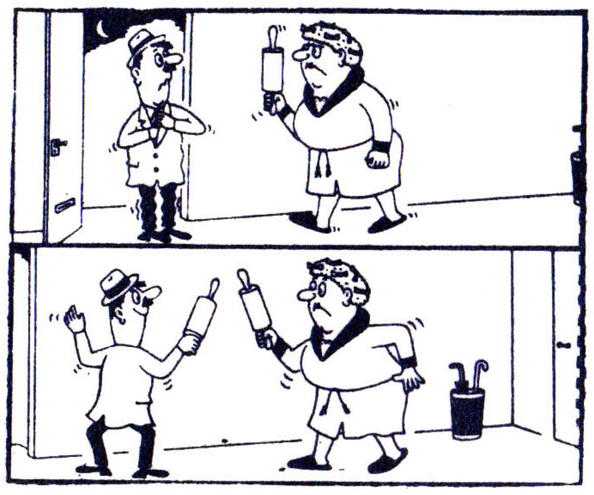

Без слів.

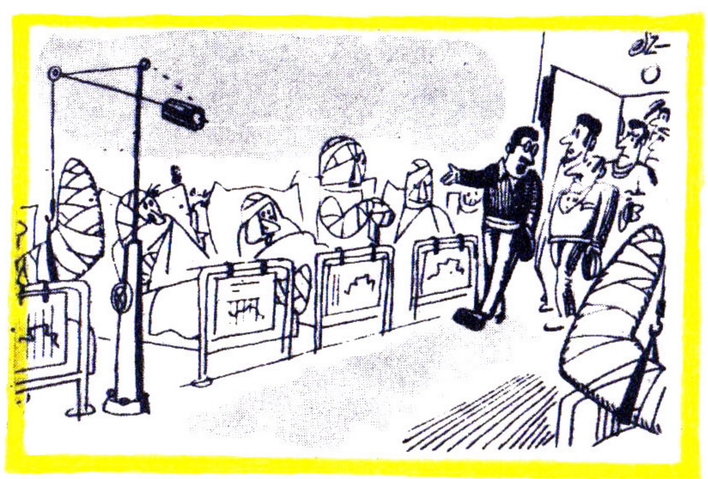

Показова екскурсія майбутніх мотоциклістів.

Друже Перче!

Хто казав: «Усе тече...»?

Якщо в нас, у Феодосії, спитаєш мешканців вулиці Чапаєва, то вони заявлять: «Це ми казали. І навіть неодноразово».

Звернешся до людей, що живуть по вулицях Леніна, Чкалова, Чехова, по вулиці Десантників, по Революційній, то й від них почуєш: «Усе тече... Труби течуть. Колонки течуть. Тисячі й тисячі декалітрів дорогоцінної для Криму прісної води щоденно витікають із несправного водопроводу у Чорне море, а нікого з працівників міськвиконкому це не турбує. І за холодну воду братися не хочуть, щоб припинити це неподобство».

Колись один мудрий чоловік казав: «Усе тече, усе змінюється». У нас же, у Феодосії, воно якось не так виходить: у нас усе тече, але нічого не змінюється.

Словом, не так виходить, як у людей...

В. ЧЕКАЛІН.

м. Феодосія
Кримської області.

Чи не маєш бажання перевірити міцність своєї нервової системи? Якщо маєш — приїжджай у Харків і замов міжміську телефонну розмову. Особисто я отак переконався, що нерви у мене нікудишні.

Замовив по талону Суми. Минуло дві години, пішла вже третя — телефон мовчить. Вирішую дізнатися, чи скоро з'єднають. Довідкове «05», як завжди, зайняте. Оптимістично набираю номер разів тридцять. Даремно. Дзвоню у стіл замовлень по «07».

— Перевірте, будь ласка...

— Дзвоніть по 05.

— Але там зайнято.

— Зверніться до начальника зміни — 22-68-38.

Звертаюся — короткі сигнали. Почав комбінувати: раз набираю номер начальника, вдруге — «05». Повторюю знов і знов. Нарешті чую:

— Заждіть.

Жду п'ять хвилин, десять, п'ятнадцять... Нарешті в трубці — короткі сигнали.

У цей момент я вже розумів, що мені обов'язково треба звернутися до невропатолога. Одначе продовжував крутити диск.

— Слухаю! — малолюб'язно озвався жіночий голос з «05».

— Чому досі не даєте Сум? Я замовляв три години тому.

— Йдіть до бісової матері з вашими Сумами! Мені не до вас!

Бачиш, не тільки мені потрібна медична допомога. Отож приїзди, Перче, перевіриш свої нерви, а заодно — підлікуєш їх харківським телефоністкам. Щоб їм терпець не урвався раніше, ніж у клієнтів.

С. ЦИПІН.

Харків.

Ти, мабуть, багато чув про Ладижинську ДРЕС, отож не буду тобі розповідати про те, що це таке. Зате про селище, в якому живуть експлуатаційники, варто послухати. Живуть тут надзвичайно врівноважені люди. Вони, наприклад, уже третій рік спокійнісінько спостерігають, як щовесни заростає бур'янами фундамент під комбінат побутового обслуговування, бо прекрасно засвоїли цінні поради з брошурок «Шийте сами», «Зроби сам», «Умілі руки» тощо.

Оце тільки я один такий нетерплячий знайшовся, якому хочеться, щоб і в нас, як у людей, було.

ДІДОРЕНКО.

Вінницька область.

Срібло для припою

Не знаю, який це алхімік вигадав, що слово — срібло, а мовчання — золото. Щодо мовчання, правда, не знаю, але якби слова майстра Знам'янського міськпобуткомбінату О. Х. Дзюби та його директора Є. Г. Полікарпова справді сріблом були, то цього металу цілком вистачило б для ремонту усіх духових інструментів на світі.

Перше своє слово майстер О. Х. Дзюба сказав нам 9 червня 1971 року:

— Хочете мати справні інструменти для духового оркестру? Платіть у банк 186 карбованців 47 коп. — і через двадцять днів зможете дути в труби.

Друге слово його прозвучало десь через місяць.

— Щоб полагодити ваші інструменти, — розумієте, срібло потрібне. Для припою. А його у мене поки що катма. Потерпіть іще трохи, шановні.

Потерпіли. Потім знову почали потроху навідуватись у комбінат. І там, на протязі майже трьох років, нам було сказано стільки багатообіцяючих слів, що з них давно вже могла б утворитися срібна гора. Тільки ж слова ті, як тепер бачимо, й ламаного мідного гроша не варті.

І. ВЕЛИКИЙ,
директор Мошоринського сільського будинку культури.
Кіровоградська область.

ЕПІТАФІЇ

ОДНОМУ ЕСКУЛАПОВІ

Отут лежить одважний костоправ.
Діагнози він ставив без вагання.
...Хвалити бога, він останній
Із тих, кого він лікував.

ЗАВЗЯТОМУ КУРОРТНИКОВІ

Весь місцевком він схвилював
до сліз
Останнім вчинком... майже
героїчним:
Одмовився од путівок навідріз
У Коктебель, у Ялту, в Сімеїз!..
Підстава: влаштувався в раю
навічно!

ОДНОМУ СПІВАВТОРОВІ

В оцю могилу у лиху годину
Співавторську поклали половину.
Подивимося, що і як напише
Та половина, що живе і дише.

КОКЕТЦІ

Із пекла мужу доріка вона:
«Ще й не такі тут бігають за мною.
Ти ревнував мене, мов сатана,
Тепер з самим фліртую сатаною».

ОДНОМУ ГОРЕ-СПОРТСМЕНОВІ

Стрибнув до раю
На ходу — з трамваю.

ОХОЧОМУ ДО РЕОРГАНІЗАЦІЙ

Усіх святих застерігаєм:
Цей об'єднає пекло... з раєм!

БЕЗГОЛОСОМУ СПІВАКОВІ

Його душа і досі ще співає...
На щастя, мікрофона з ним немає.

ОПТИМІСТУ

«Із пекла шлю усім привіт.
Не побивайтеся за мною.
Лікую свій радикуліт
Гарячою смолою!»

Михайло МАРГОЛІН.

РІЗНІ БУВАЮТЬ НА СВІТІ ДИВА!

(Пісня сучасна на давній мотив)

«Всякому городу нрав і права...»
Добре знайомі нам давні слова.
В пісні мелодія дуже проста,
Пісня ж у нас буде трохи не та.

Спрага до річки ягнятко жене —
Пить захотіло. І п'є. Бо дурне.
Богові душу ягня віддало —
Замість води хімікати пило...

Жора в трамваї облаяв усіх,
Жору в міліцію взяти б не гріх.
Жора спокійний — не буде біди:
В рот пасажири набрали води...

В середу стрілись. І в середу ту ж
В загс із заявою мчаться чимдуж...
Ще на весіллі цимбали звучать,
Зирк — вже до суду з заявами мчать!

Гарна машина в Петра Кузьмича.
Вам захотілося теж «Москвича»?
Вам допоможе у цьому Кузьмич —
Дайте «на лапу» — і буде «Москвич»...

Савка у шефа не раб, не слуга,
Але зігнувсь перед ним, як дуга.
— Савко, угору дивись, а не вниз!
— Слухаюсь — вгору! —
І рачки поліз.

Що, не буває такого?
Бува!!!
Тим-то й нові у цій пісні слова.

Валентин КИРИЛЕНКО.
м. Київ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

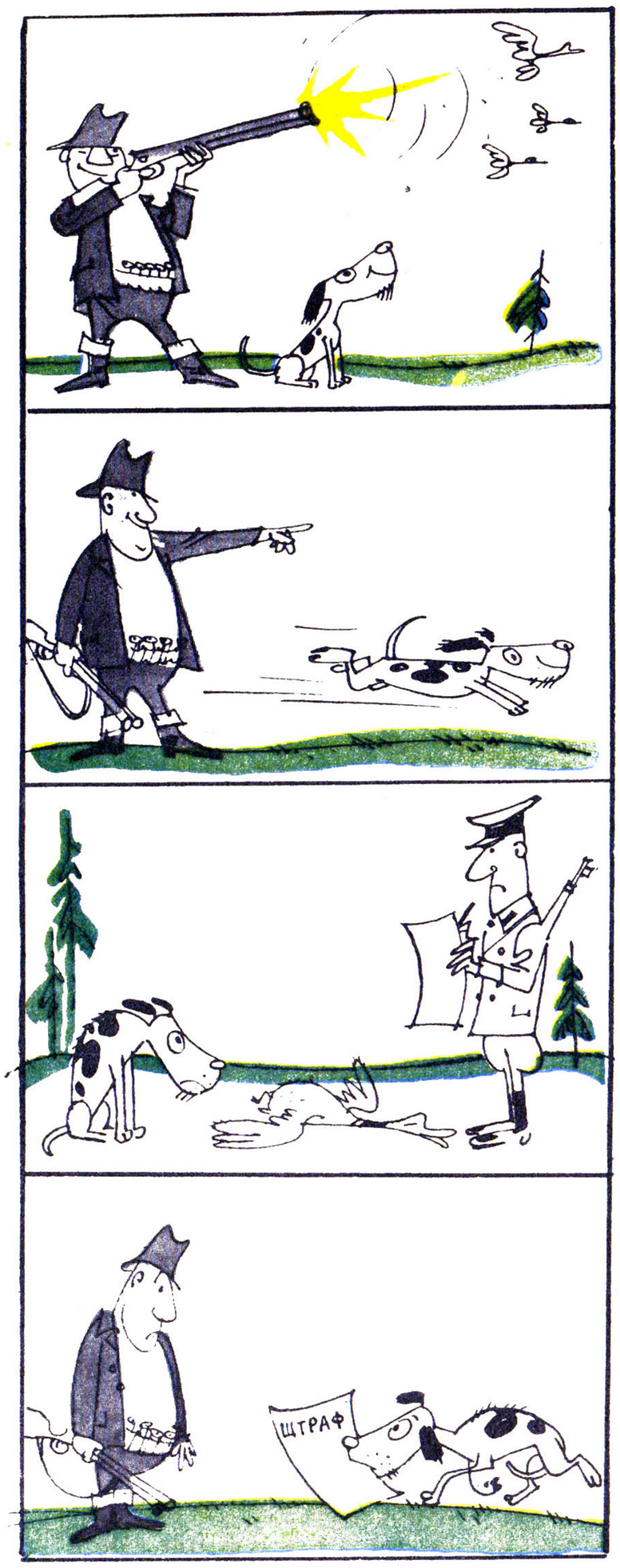

Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Колгоспники села Радченки (Миргородський район) написали Перцеві листа про те, що продавець місцевого магазину Профатило О. Д. систематично порушує правила радянської торгівлі.

Заступник голови правління Полтавської облспоживспілки тов. Костенко повідомив, що наведені у листі факти підтвердились. Профатила з роботи знято.

★ До редакції надійшов сигнал про те, що на Трипільській ДРЕС (Київщина) тривалий час їдальня закрита на ремонт.

Як повідомив голова виконкому Обухівської райради тов. Сидоренко, ремонт їдальні завершено, і нині вона працює.

★ Вулиця Чкалова у Софіївці на Дніпропетровщині невпорядкована, писалося у листі до редакції.

Заступник голови виконкому Софіївської райради тов. Свистун сповістив, що по вулиці Чкалова вже прокладено водопровід, встановлено 2 водоколонки і заасфальтовано кілька сот метрів тротуару. Протягом 1973 року буде встановлено ще 8 водорозбірних колонок та завершено прокладання тротуару.

★ Від колгоспників села Карачун (Ровенська обл.) надійшов лист, в якому вони скаржились на те, що сільський клуб давно потребує ремонту, та про це ніхто не дбає.

Заступник голови Березнівської райради тов. Ширко повідомив редакцію, що приміщення клубу відремонтовано.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: **252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.** Тел. 41-89-12. 41-89-17. 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перец» № 10 (908) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17. IV. 1973 р. Підписано до друку 4. V. 1973 р. БФ 32311. Папір 70×108¹/₈. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Передрукувуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 01960. Тираж 2 620 000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

http://perec-ua.livejornal.com

Індекс 74393

Мал. В. БОЛЬШЕВИКОВА

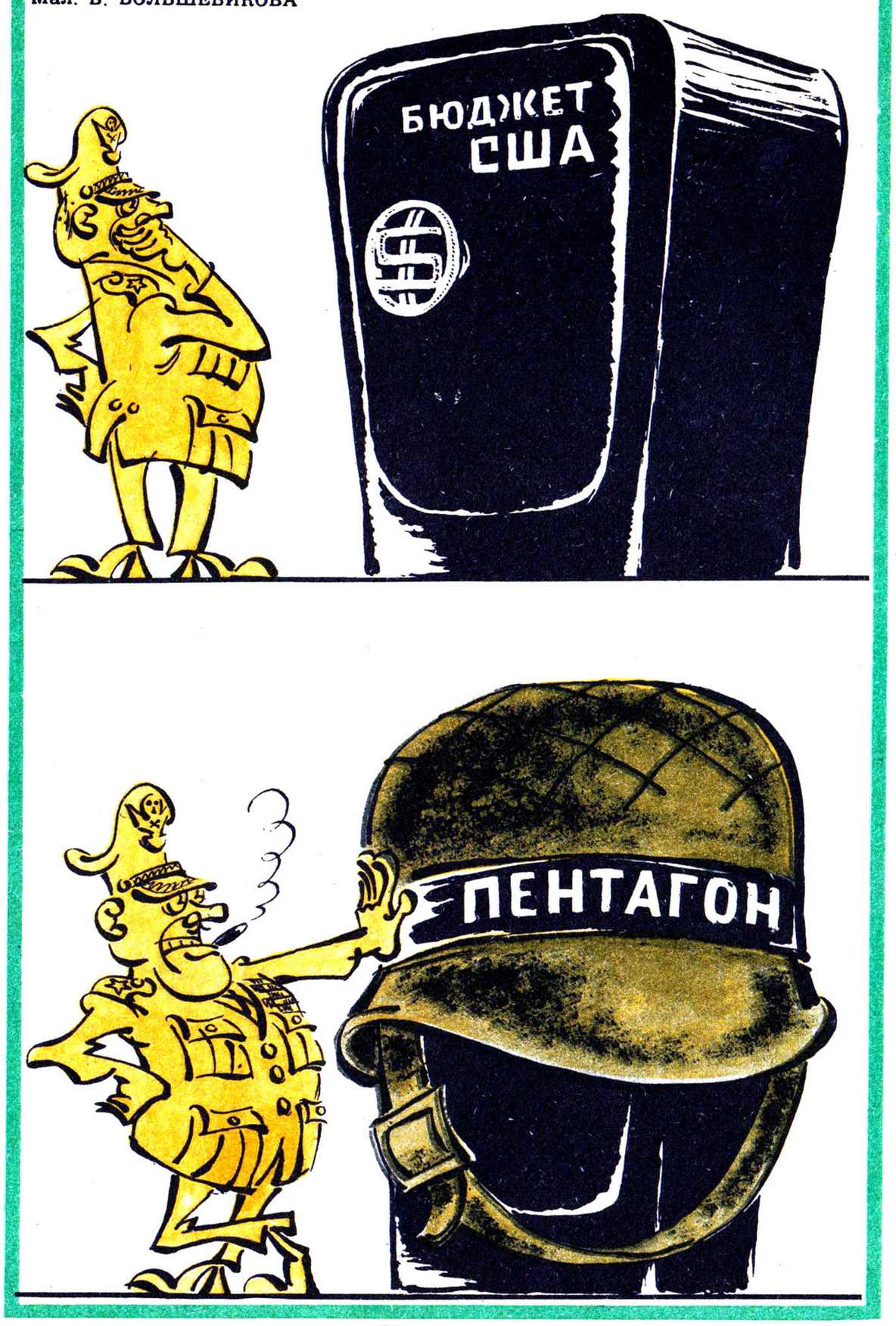

Діло в шляпі.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

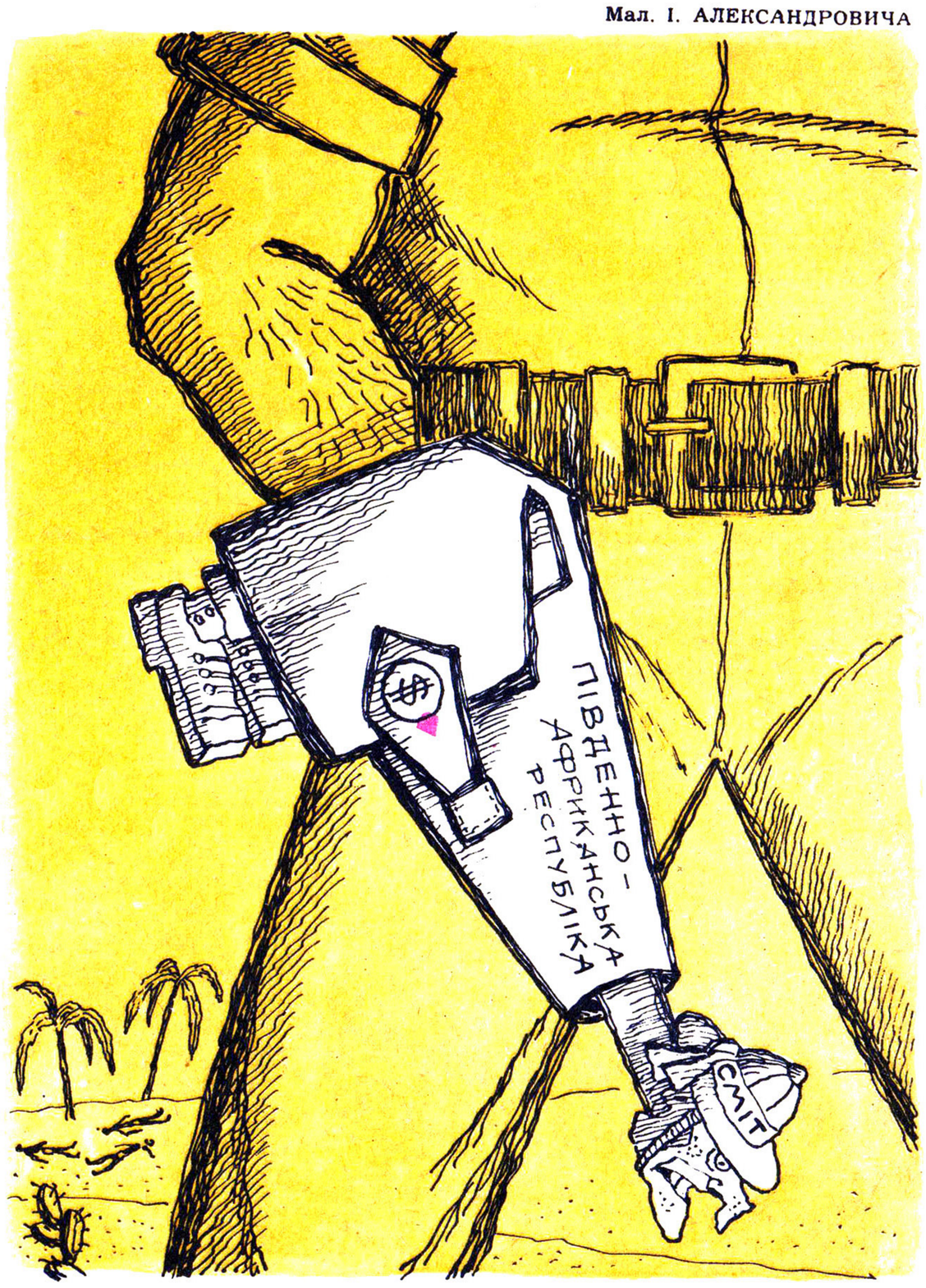

Зброя імперіалізму.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

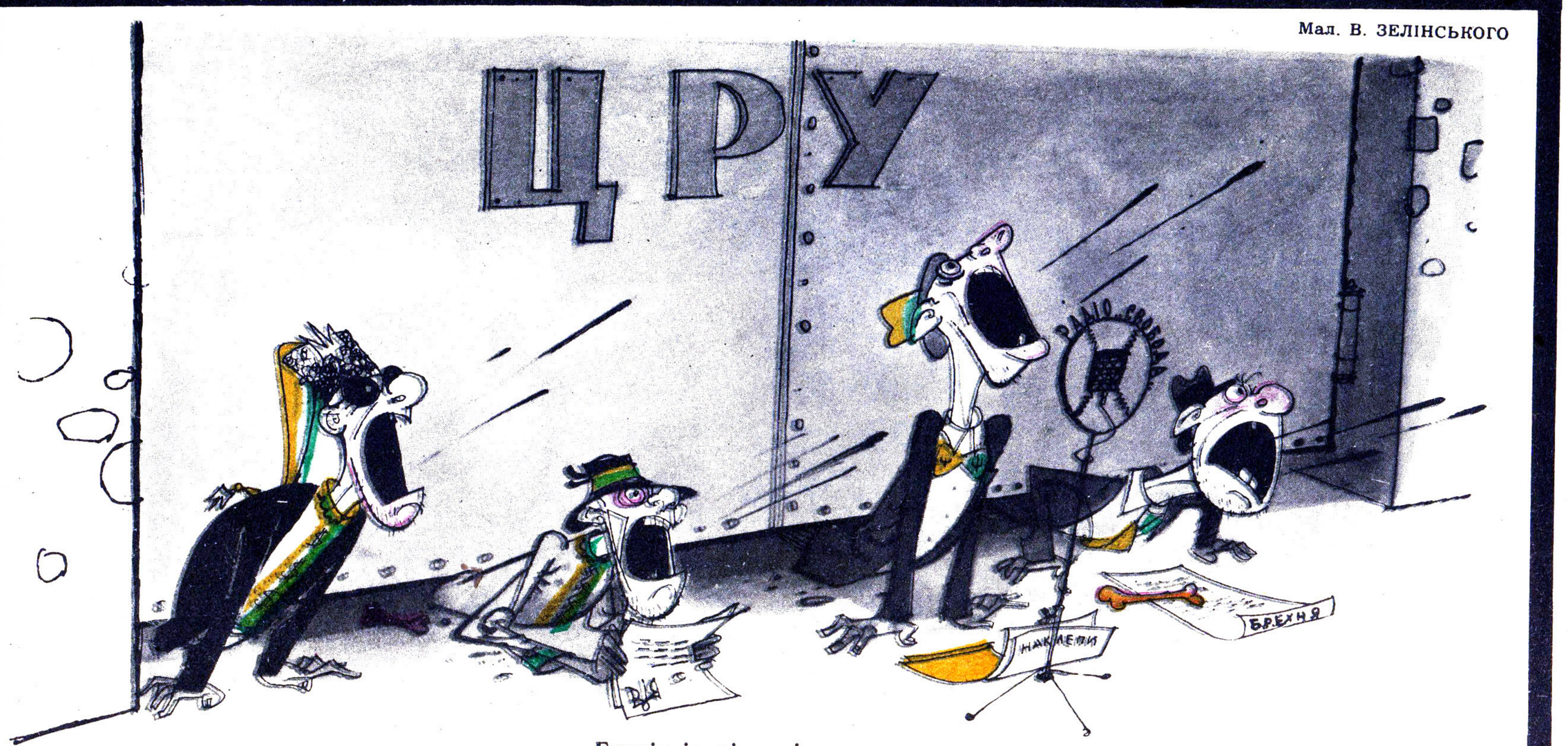

Гавкіт із підвороття.